Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 21 Maart 1942
5e jaargang Nr. 137

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Wetenschappelijk redacteur: Dr. P. MOLENBROEK
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland f 1.25 p. kw.; f 4.75 p. jaar. Buitenland f 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

ORANJE WINT

VOOR HET JODENDOM EN ZIJN ANGELSAKSISCHE TRAWANTEN!

De geschiedenis der laatste Oranjes in deze landen bergt onmiskenbaar een groote dosis tragiek in zich. Het is deze tragiek, waardoor geheel misplaatst in humanistisch en christelijk Nederland een tijdlang het — thans luwende — Oranje-fanatisme heeft geheerscht, dat een laatste opflikkkering van genegenheid en vereering was voor de wegkwijnende dynastie en een uiting van wrok en verzet tegen het nieuwe regime tegelijk. Deze Oranjevereering in grooten omvang, zooals zij zich in al haar kleinzieligheid in den politieken strijd van een jaar geleden openbaarde, was zeer zeker verklaarbaar, doch daarmede nog niet gerechtvaardigd. Zij was verklaarbaar uit de geheele geestesgesteldheid van breede volkslagen, welker individueele elementen niet slechts in hun eigen leven, maar ook van geslachten overgeleverd de Oranje-traditie aanvaardden, zooals zij de zgn. christelijke en democratische traditie klakkeloos voortzetten. Haar verklaarbaarheid echter sluit geenszins haar rechtvaardiging in. Want wanneer wij nuchter en onbevooroordeeld de gebeurtenissen der laatste jaren onder de loupe nemen, dan zullen wij zien, dat er maar zeer weinig overgebleven was, waarover wij ons nu nog zouden kunnen verheugen. Dan zien wij, dat enkele maanden méér kunnen verwoesten dan in jaren van voorzichtig beleid is opgebouwd. En dan zien wij zeker, dat voor Oranjevereering **geen** grond meer aanwezig is.

Het Koninklijk Huis centraliseerde zich in de figuur van koningin Wilhelmina, die men dan ook de eenige levende Oranje-telg van **formaat** zou kunnen noemen. Prinses Juliana heeft politiek in Nederland nimmer iets beteekend en zij had ook geen politieke interessen. Wanneer zij al deelnam aan de vergaderingen van b.v. den Raad van State, dan beperkte zich die deelname tot het uitspreken van een enkelen zin als voorgeschreven openings- en sluitingswoord en tot het stellen van een onbeteekenende, formeele vraag. Zij vervulde trouw haar democratische menschelijkheidsplichten en heeft zich door den jodenvriend Colijn gewillig voor de jodenkar laten spannen. De foto's op de volgende bladzijden bewijzen dat zonneklaar. Zij koos daarmede **in** en **vóór** de volksgemeenschap in een der brandendste problemen van haar tijd de zijde, welke allen, die zichzelf zijn [illegible] blijven, als fout hebben ondervonden. Daardoor is zij voor de his[illegible] veroordeeld.

De jonge held van Biesterfeld, die geroepen werd om het leven der prinses te veraangenamen en de hoop op een krachtige nieuwgeboorte der Oranje-dynastie in bewogen tijd te verwezenlijken (voor welke zware taken hij naar vermogen werd beloond) was zoo mogelijk een nog onbeduidender figuur dan zijn vrouw. Echter verstond hij voortreffelijk de kunst om zichzelf als belangrijk naar voren te schuiven, een eigenschap, die Juliana te eenenmale miste. Bovendien was Juliana **beangst** om zich onder de menigte, al was die nog zoo klein, te begeven. Enkele lichamelijke eigenschappen, waarover wij hier niet nader willen uitweiden, gaven haar daartoe aanleiding. De prins daarentegen, man van de wereld als hij was, vreesde het publiek niet, doch zòcht het. De prins streefde naar publiciteit, die hèm tot middelpunt van het koninklijk gezin moest maken. Hij is daarin in de oogen van het volk wonderwel geslaagd. De witte anjer, dien hij nu nog steeds draagt, werd tot een symbool in Nederland en dientengevolge mede betrokken in den politieken strijd, die hier na den oorlog een oogenblik oplaaide. Dat zat zoo met die anjers:

De prins vond, zijn eersten verjaardag in Holland tegemoet ziende, dat hij de situatie diende uit te buiten. Een beetje propaganda, een beetje vertoon rond zijn eigen persoon, dat zou geen kwaad kunnen . . . Dies liet hij zich een lijst samenstellen van een aantal hoofd- en opperofficieren van het leger, wat partijbonzen, wat ministers en bestuursambtenaren, die hij bij zich op de thee wenschte te nooden. Ondertusschen gaf hij aan kweekers in de buurt van Haarlem opdracht een bijzonder soort witte anjers voor hem te kweeken. Op de thee nu reikte de prins aan elk der aanwezigen een witten anjer uit en liet deze plechtigheid vergezeld gaan van een toespraakje, waarin hij zei, dat de witte anjer het symbool was van mannelijkheid, van moderne ridderlijkheid. Hij meende zelfs, de prins, dat zijn anjers het kenteeken der Nederlandsche weermacht zouden moeten worden, omdat de Nederlandsche soldaat immers de voorvechter van geloof en vrijheid, reinheid en trouw was?

Men heeft in sommige kringen gelachen om 's prinsen inval en het is zeker, dat de legerleiding zijn suggestie zelfs niet heeft overwogen. Maar het volk was geroerd, het volk vond het prachtig, het volk ging anjers dragen, daarbij voorgegaan door enkele Oranjeklanten-om-den-broode uit de zgn. betere kringen.

Koningin Wilhelmina moet met de plotselinge liefde van den prins voor bloemen weinig ingenomen zijn geweest. Zij kreeg n.l. een gepeperde rekening gepresenteerd van de Haarlemsche kweekers en het schijnt haar veel zelfoverwinning te hebben gekost om het bedrag te betalen. Daar kwam bij, dat zij weigerde de propagandistische waarde

DIENST
VAN
H. K. H. PRINSES JULIANA.

No ——

's-Gravenhage, 30 November 1938.
Noordeinde 66.

A A N

het Bestuur van de Vereeniging
"De Joodsche Invalide",
Weesperplein 1,
A m s t e r d a m .

Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Juliana heeft met groot leedwezen kennis genomen van het overlijden van den Heer I.Gans, in leven Directeur van Uwe Vereeniging, die gedurende zoovele jaren met bijzondere toewijding zijne functie heeft vervuld. Hare Koninklijke Hoogheid draagt mij op Uw Bestuur Hare oprechte deelneming over te brengen met dit voor Uwe Vereeniging zoo smartelijk verlies en U te verzoeken ook aan Mevrouw Gans te willen mededeelen, hoezeer Hare Koninklijke Hoogheid getroffen is door het overlijden van haren echtgenoot, die door de wijze, waarop hij zijn taak in het belang der noodlijdende menschheid heeft verricht, zoovelen tot zegen is geweest. Dit moge Mevrouw Gans in haar groot leed tot troost zijn.

De Kamerheer van H.K.H.Prinses Juliana,

[signature]

van 's prinsen geste te erkennen. Integendeel, zij heeft bij deze gelegenheid openlijk uitgesproken, wat zij in haar hart altijd vreesde, n.l., dat de prins een pion van het „nazi-regime" zou zijn en t. z. t. nog eens een zet zou doen tégen zijn schoonmoeder. Zij baseerde haar proposities op de weinig christelijke stelling, dat alle menschen omkoopbaar zijn, en dat het alleen op het b e d r a g aankomt, dat hen doet bezwijken. Bij dezelfde gelegenheid uitte zij haar misnoegen over de populariteit, die de prins zich bij het volk verwierf, en zij meende, dat hij daarvan gebruik kon maken om bij een eventueelen opmarsch der Duitsche troepen in de Nederlanden — waarvan zij toen reeds een voorgevoel had — het bestuur hier over te nemen. „Als Hitler mij aanvalt en succes heeft, dan wordt hij de groote man." Dat was haar opvatting. En ook daarin heeft zij zich vergist, zooals zij zich vergist heeft in heel die nieuwe wereld, die zij niet begreep en niet wilde begrijpen, omdat zij indruischte tegen haar levenssfeer van Hollandsche rust en ingetogenheid, waarin zij samen met de natie wegzakte. Wilhelmina is een vorstin geweest, die, trots de ongetwijfeld goede eigenschappen, welke zij bezat, zichzelf en haar volk onnoemelijk veel leed heeft berokkend, doordat zij zich door den tijd liet overleven. Haar sympathieën voor jodendom en vrijmetselarij, voor moraliseerings- en zgn. geestelijke herbewapeningsbewegingen, voor christelijke bonden, vereenigingen, genootschappen en kransjes van allerlei aard, en haar antipathieën jegens het nieuwe leven, dat Europa doortrok, den stormgeest van een grootschen revolutionairen tijd, d i e anachronistische levenshouding hebben haar voor ons volk verder onmogelijk gemaakt.

Wie nu nog terugdenkt aan de laatste Oranje-vorstin, ziet haar in een glans van devotie en vroomheid, vertegenwoordigster bij uitstek van een bepaalde christelijke levensopvatting en levenshouding, die heeft afgedaan.

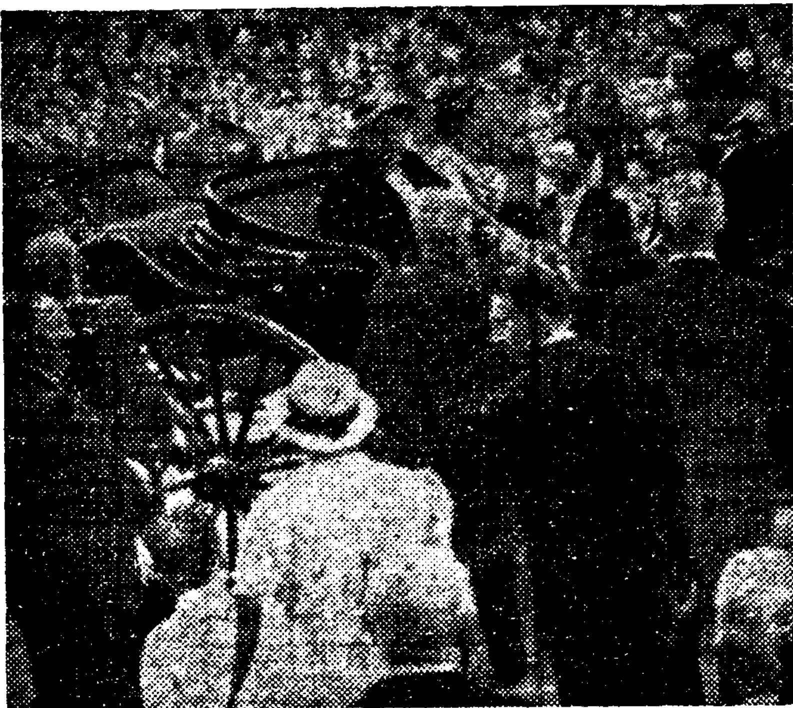
Wij herinneren ons, hoe zij ter gelegenheid van de christelijke feestdagen, inzonderheid met Kerstmis, in de laatste jaren steeds vaker voor de microfoon trad, om den volke haar „boodschap" te openbaren. Meer en meer neigde zij daarbij — wellicht onder invloed van de Oxford-beweging — tot „persoonlijke getuigenissen", vooze uitspraken, een hol woordenspel, maar toch zoo opgemaakt en voorgedragen, dat de eenvoudige zielen, die zich door een religieuse harmonie met haar verbonden wisten, diep geroerd werden. Het was deze stemming van christelijk Nederland, die langzamerhand zelfs aarzelend binnensloop in de harten en huizen van die volksgenooten, die welbewust vreemd stonden en staan tegenover de maatschappelijke konsekwenties van een zeker christendom, maar die zich toch niet konden onttrekken aan de suggestie, dat Wilhelmina's geestelijke en moreele herbewapening de uitingen waren van haar „groote persoonlijkheid". Het zijn deze volksgenooten, die toen en nu zoeken naar een sterk gezag, een krachtige leiding in den staat — èn naar w a a r h e i d. Het zoeken naar waarheid in een samenleving, die men onbewust als schijnheilig en onwaarachtig voelde, dreef velen er toe in Wilhelmina de verpersoonlijking van waarheid en oprechtheid te zien. Hoe deerlijk zij zich daarin vergist hebben, zal wellicht een kroniek van het Hollandsche hofleven nog eens openbaren. Voorloopig m o e t het voor een ieder voldoende zijn, te zien hoe deze vrouw in blinden haat zichzelf vergooit aan de Angelsaksische jodenkliek en aan het bolsjewisme, ten einde een levens- en wereldbeschouwing te bestrijden, waarvan zij de diepten niet in het minst vermag te peilen. Zij wilde dat trouwens ook niet. Zij heeft altijd geweigerd het nationaalsocialisme te onderzoeken, zooals zij fel-vijandig stond tegenover iedere strooming en beweging, die niet de onaantastbaarheid van haar eigen hoogheid erkende en de veilige rust van de Hollandsche afgeslotenheid waarborgde. Er wordt gezegd, dat zij eens, tijdens een house-party van de Oxford-beweging ten paleize, verklaarde: „Ik wil niets hooren over het nationaalsocialisme, omdat het de oproerklanken zijn van een brute, zondige, goddelooze, opstandige wereld. Ik wil hier rustig leven in Holland met een volk, dat het goed heeft en daarom gelukkig is."

Zie, een dergelijke geestesgesteldheid doet ons niet verwonderen, dat het tempo, waarin de „brute, zondige, goddelooze, opstandige wereld" tot werkelijkheid is geworden, haar heeft verrast. En vanaf het moment, dat zij, buiten haar wil om, betrokken werd in het razende tempo van die groeiende wereld, zien wij haar zooals zij inderdaad is, en zooals zij — volkomen — heeft gefaald. Van alle mooie woorden, van heel dat kaartenhuis van vroomheid en zedigheid en Hollandsche deugdzaamheid bleef n i e t s over, toen de storm van den tijd er tegen blies. Wilhelmina beteekende iets in tijden van rust, wanneer het zonder haar, met anderen, óók wel gegaan zou zijn. Tóen werd zij langzaam tot de vrouw van formaat — omdat er zoo heel weinig noodig was om formaat te krijgen. Maar op het beslissende uur, toen er groote daden en offers gevraagd werden, daden en offers, die het volk gebracht heeft en nog dagelijks brengt, tóen heeft zij gefaald. En daarmee plaatste zij zich in die daad- en offerlooze wereld, die vergaat, omdat het godsoordeel over haar geweld

wordt. Zij verbond zich met de joden en hun trawanten, blind voor de feiten en mogelijkheden, doof voor de stem der rechtvaardigende historie.

Op een stuntelige, maar tegelijk door en door zielige wijze legt zij thans nog voor Radio-Londen „getuigenis" af van haar hoop op de winst van een verloren spel. Zij heeft ingezet, zeer hoog, alles wat zij bezat wellicht, en zij ziet hoe zij, laffelijk in den steek gelaten door haar Angelsaksische medespelers, móet verliezen. Dat geeft haar aanleiding om telkens en telkens weer voor de Engelsche microfoon te komen en te spreken tot haar „Rijksgenooten" in het Rijk, dat niet meer is, van de overwinningen, die alleen in haar verbeelding nog bevochten worden. En zij ziet niet, vermoedt zelfs niet in haar humanistische verblindheid, hoe zij niets anders is dan een koningin in het schaakspel van den eeuwigen jood, die grijnzend al wat „heidensch" is in zijn gruwelijken bloeddorst tegen elkaar opzet. Nòg speelt Juda zijn spel met de wereld. Nòg „overwint" Oranje voor Juda.... Maar als de speler, die de pionnen verzet, zal zijn verslagen, dan zal ook dat wreede en zinlooze spel **u i t** zijn.

Wij kunnen deze koningin, die ons in de meer dan veertig jaren van haar regeering veel goeds heeft gebracht, niet te hard vallen. Tenslotte is zij op haar beurt slechts een slachtoffer van de wreed-egoïstische politiek der internationale joodsche macht. Het is **d i e** wereldvijand, waarvoor de Führer aller Germanen het Germaansche zwaard heeft gewet, om het op het juiste oogenblik met doodelijke zekerheid in het walgelijke jodenlijf te steken. Hij, Júda, is onze eeuwige bloedvijand, die verdelgd zal worden. Wie met Juda strijdt, strijdt vergeefs, wie voor Juda wint, zal toch verliezen!

Onze foto's toonen van boven naar beneden en van links naar rechts:

Prinses Juliana maakt zich bezorgd over den welstand van een jodenmannetje.

De Oranjes misten de kracht om zichzelf te zijn en te blijven (naar een woord van de koningin) en lieten zich daarom gewillig voor de jodenkar spannen.

De koningin luistert naar een zanghulde van een joodsche zangvereeniging: de joden lachen in hun vuistje!

Prinses Juliana krijgt les in het Jiddisch van den voorzitter der Joodsche Invalide, Izaak Gans.

Niet zoodra hadden de laatste Oranje-telgen den Nederlandschen bodem verlaten, of zij knoopten ijlings de nauwste relaties aan met het internationale jodendom en zijn angelsaksische handlangers. Zij zetten daarmee de kroon op een reeds in Nederland begonnen werk, dat men echter angstvallig voor het volk verborgen hield, wel wetende, dat de jodenliefde der Oranje's niet gewaardeerd werd. Deze foto is van welhaast symbolische beteekenis: Mrs. Roosevelt, bolsjewiste en jodenvereerster, destijds propagandiste voor Rood-Spanje, thans de felste verdedigster van een vernietiging van het Duitsche en alle Germaansche-bewuste volken, omringd door de verworden Oranjes. Zullen de oogen van de Oranje-minnende Nederlanders eindelijk opengaan?

DE JODEN ALS VOLKSVREEMDEN

DOOR **PIETER EMIEL KEUCHENIUS**

Intellectueelen

Uit de beroepsstatistiek is het gebleken, dat de joden naar verhouding veel meer bedrijfshoofden tellen, dan zij krachtens hun aantal zouden moeten hebben, en ook in de vrije beroepen veel beter vertegenwoordigd zijn dan de niet-joden. Wij zullen thans nagaan in hoeverre de joden ook onder de intellectueelen en voorts als studenten aan de inrichtingen van hooger onderwijs bevoorrecht zijn en dus een hooger percentage bezetten, dan hun krachtens hun aandeel in de bevolking toekomt.

Tabel 18 geeft een overzicht van de academisch gegradueerden over het jaar 1930. De joden vertegenwoordigen blijkens dezen staat een percentage van 2.63 pct. van het geheel, of omgerekend over een norm van 100 bedraagt hun aandeel 186.

Eigenlijk is deze verhouding nog aan den lagen kant, omdat de joodsche godgeleerden hierbij niet zijn meegeteld en omdat zij niet aan de openbare instellingen van hooger onderwijs hun opleiding krijgen.

Beschouwen wij thans het aantal studeerenden aan de inrichtingen van hooger onderwijs.

Deze zijn voor het studiejaar 1930-1931 in tabel 19 bijeengebracht.

Tabel 19
KERKELIJKE GEZINDTE DER STUDENTEN BIJ HET HOOGER ONDERWIJS
1930 — 1931

Godsdienst	aantal student.	percent.
mozaisch	278	3.28
R.-Kath.	1643	19.39
overige kerkgen.	4281	50.52
geen kerkgen.	2271	26.81
Totaal	8473	100

Volgens deze tabel bedraagt het percentage joodsche studenten 3.28 of berekend naar een norm van 100 is dat 232. Ook in dit geval is dit getal nog te laag, omdat de joodsche godgeleerden alweer niet zijn inbegrepen.

Twee mogelijkheden zijn er voor de verklaring van het bizonder hooge cijfer der joodsche intellectueelen en studenten. De meesten van mijn argelooze volksgenooten verkeeren in de meening, dat de joden ons over het algemeen in verstand en begaafdheid overtreffen! Deze dwaling is ontstaan door de suggestie van de uitverkorenheid der joden, die ons met den paplepel is ingegeven en die vanzelf ook het door niets gefundeerdo praatje heeft doen ontstaan van de superioriteit der joden in intellectueel opzicht. Intusschen moet het treurige feit worden vastgesteld, dat zelfs professoren deze valsche meening verkondigen en helpen verbreiden. Zoo verklaarde Prof. Steinmetz in het reeds eerder door mij genoemde werk „De Rassen der Menschheid", dat het feit dat de joden in onze samenleving de beste plaatsen innemen eveneens een gevolg is van de grootere begaafdheid der joden (blz. 366)! Nu is deze grootere begaafdheid door niets bewezen, maar wordt juist door de geheele kultuurhistorie gelogenstraft. Het feit, dat de joden als leerlingen op de openbare scholen vaak gunstig afsteken bij onze bloedechte Nederlandsche kinderen, heeft andere oorzaken. De verklaring hier van ligt niet in de grootere verstandelijke gaven der joden, maar in hun vroegere geslachtsrijpheid, waardoor zij ook verstandelijk eerder rijp zijn. Omtrent hun begaafdheid zegt dit niets.

De aanwezigheid van een hooger percentage joodsche intellectueelen en tevens van joodsche studeerenden is dan ook uitsluitend toe te schrijven aan den algemeen beteren welstand der joden. Vele niet-joden zijn door de hooge kosten die aan een academische studie verbonden zijn, niet in staat om de inrichtingen van hooger onderwijs te bezoeken en zien zich daardoor den weg tot de intellectueele beroepen versperd.

Huwelijk, huwelijksvruchtbaarheid en kinderrijkdom

Omtrent het huwelijk en de huwelijksvruchtbaarheid der joden heeft Boekman in zijn werk al de beschikbare gegevens bijeengebracht, zoodat hierover geen nieuwe gezichtspunten te vermelden zijn. Ik wil hier slechts op eenige feiten de aandacht vestigen, die door Boekman naar voren zijn gebracht.

Boekman heeft vastgesteld, dat het percentage gehuwden bij de joden grooter is dan bij de totale bevolking (blz. 47). Desniettemin is de huwelijksvruchtbaarheid bij de joden lager dan bij de niet-joden. In dit verband werd reeds gewezen op het verschijnsel, dat er een groot overschot aan vrouwen bij de joden bestaat, waardoor het aantal ongehuwde en dus ook kinderlooze vrouwen bij de joden relatief grooter is dan bij niet-joden. Voorts is het gebleken, dat over het geheel de joden op een hoogeren leeftijd huwen, hetgeen tot gevolg heeft, dat de vruchtbaarheidsperiode der jodinnen verkort wordt. Dat dit van invloed zal wezen op de huwelijksvruchtbaarheid is vanzelfsprekend.

De cijfers, die ons verder van belang voorkomen, zijn die omtrent het gemengde huwelijk. Ook hierop heeft Boekman een aantal gegevens verzameld over de stad Amsterdam. Hij toont daarbij aan, dat het gemengde huwelijk bij de joden van af het begin dezer eeuw gestadig is toegenomen, n.l. van 6.02 pct. in de jaren 1901-1905 tot 16.86 pct. in de jaren 1931-1934. Dit geldt dus voor Amsterdam. Voor de jaren 1936-1938 zijn de onderlinge en gemengde joodsche huwelijken voor het geheele Rijk door mij bijeengebracht. Hiervoor zij naar tabel 20 verwezen.

Tabel 20
DE IN DE JAREN 1936 — 1938 ONDERLING EN GEMENGD GEHUWDE JODEN

jaar	kerk. gez. der gehuwden							totaal gemengd
	beiden	man prot.	man r.-k.	man jood			man geen	
		vrouw	vrouw	vrouw			vrouw	
	jood	jood	jood	prot.	r.-k.	geen	jood	
1936	910	54	36	79	46	48	54	317
1937	901	75	28	119	76	59	73	430
1938	953	63	34	106	76	60	62	401
totaal	2764	192	98	304	198	167	189	1148

Het aantal joden, dat over de genoemde jaren onderling huwde, bedroeg 2.764 en dat een gemengd huwelijk aanging de helft van 1148 of 574. Hieruit laat zich berekenen, dat van het totaal van 3338 joden, dat in deze jaren huwde, 17.2 pct. een gemengd huwelijk aanging. Tegenover 1382 zuiver joodsche huwelijken werden in die 3 jaren 574 gemengde huwelijken gesloten of 41 pct.! Dit is een percentage, dat onrustbarend hoog is en dat daarmee het in de laatste tientallen jaren sterk verslapte rasbewustzijn in ons volk aantoont. Hieruit blijkt tevens hoe dringend noodig het is, dat ook ten onzent maatregelen tegen deze joodsche bloedverpesting genomen worden.

De tabel doet ons tevens zien, dat er zich meer protestanten tot een gemengd huwelijk met joden geleend hebben dan katholieken, een verschijnsel, dat ook in Duitschland werd vastgesteld voor de machtsovername door het nationaal-socialisme.

Ook omtrent de geboorten heeft Boekman alle beschikbare gegevens. Uit den reeds eerder besproken leeftijdsopbouw was het duidelijk geworden, dat het geboorte-cijfer der joden sedert het einde van de vorige eeuw sterk moest zijn gedaald. Deze daling is zelfs zoo ongunstig geworden, dat de joden zich in ons land niet meer in stand houden en een schrompelend volksdeel vormen, hetgeen wij natuurlijk allerminst betreuren.

Tabel 21 geeft een overzicht van het aantal geboorten naar de kerkelijke gezindte van de moeder, berekend per 1000 gehuwde vrouwen beneden den leeftijd van 50 jaren, over de jaren 1909 en 1936.

Tabel 21
AANTAL WETTIG GEBORENEN NAAR DE KERKELIJKE GEZINDTE VAN DE MOEDER PER 1000 GEH. VROUWEN BENEDEN 50 JAAR

Godsdienst	1909-'10	1936
mozaisch	157.13	79.97
protestant	219.37	132.91
R.-Kath.	286.91	208.67
geen kerk. gez.	88.19	69.88
totaal	231.49	146.31

Men kan daaruit opmaken, dat de baringsenergie der jodinnen reeds in 1909 ver ten achter stond bij die der niet-joodsche vrouwen. In den loop van 25 jaren is het kinderverlangen nog eens sterk verminderd. Het is niet twijfelachtig, dat dit moet worden toegeschreven aan de zedelijke verwording der joden, hun zucht naar een gemakkelijk en weelderig leven, dat niet door de lasten en zorgen voor kleine kinderen gestoord wil worden.

Boekman heeft er ten aanzien van de gemengde huwelijken op gewezen, dat bij deze huwelijken de hu-

Vervolg op pag. 10

Tabel 18
STATISTIEK ACADEMISCH GEGRADUEERDEN — VOLKSTELLING 1930

Godsdienst	god-geleerdheid	rechts-geleerdheid	genees-kunde	tandarts	wis- en natuurk.	letteren en wijsbeg.	rechtsgel. letteren wijsbeg.	wis en natuurk. en wijsbeg.	handels-wetensch.	veeartsenij-kunde	techn. wetensch.	landbouw-wetensch.	totaal	percent.
mozaisch	—	170	218	58	53	44	—	1	20	7	46	1	618	2.63
R.-Kath.	139	833	919	114	207	335	1	6	43	58	659	44	3358	14.29
overige kerkgen.	2139	2063	2681	314	870	750	9	21	112	213	1946	124	11742	49.95
geen kerkgen.	18	2165	1981	295	838	598	4	15	109	114	2040	112	7789	33.13
het Rijk	2296	5231	5799	781	1968	1727	14	43	284	392	4691	281	23507	100

AMSTERDAMSCHE BRIEVEN.

Wien de schoen past...

Het was Maandag.

Hij stapte op het achterbalcon van lijn 1, waar ik reeds stond. Toen hij mij zag, verschoot hij van kleur.

„O," zei hij, vreemd lachend. En daarna zachtjes: „Eh...... hou-zee kameraad."

„Hou-zee!" zei ik.

Schichtig keek hij om zich heen. Had iemand het gemerkt? Kijk, hij was wel N.S.B.-er en als zoodanig was hij natuurlijk ook bereid de plichten daarvan op zich te nemen, maar zijn kennissen en relaties mochten het niet weten. Bij God, stel je voor! Hij zou geen leven meer hebben! Kleintjes wrong hij zich tusschen de bezetting van het achterbalcon en frommelde een Maandag-ochtendblad uit zijn zak. Zoo schudden en schokten we naar het station.

Op het stationsplein trok hij me aan m'n mouw.

„Kameraad," zei-die, „je moet me niet kwalijk nemen, als ik je soms eens niet groet of zoo, maar weet je, ik moet zoo oppassen met mijn omgeving, snappie? Als ze dóór hebben, dat ik een N.S.B.-er ben......"

En hij strekte, in een afwerende beweging, zijn hand uit naar een schrikbeeld, dat hem voor oogen scheen te zweven.

„Nou, saluutjes."

Dinsdag.

„Kameraad," vroeg-ie me, terwijl we wat met elkaar zaten te boomen over politieke koetjes en kalfjes, „vind jij die N.S.B. nou ideáál? Ik bedoel, ik denk wel es, d'r is zoo veel, wat eigenlijk ànders moest, niewaar? Kijk nou es nuchter om je heen, wie zijn d'r nou eigenlijk bij de N.S.B? Allemaal zulke eigenaardige menschen, ik weet niet, zoo gewóón, zoo minnetjes...... Je schaamt je eigenlijk voor je nette kennissen om met ze om te gaan. 't Is zoo slecht voor je prestige en zoo, begrijp je?"

„Zoo half en half," zei ik. „Verklaar je nader."

„Nou," begon-ie weer, „kijk: van mij wéten ze niet, dat ik N.S.B.-er ben. Da's maar goed ook, want het zou me de das omdoen. En doordat ze het niet wéten, heb ik allemaal fatsoenlijke kennissen. Allemaal rustige, beschaafde menschen. Geen druktemakers. Geen herrieschoppers. Daar hou ik niet van, zie je. En als ik mij nu als N.S.B.-er bekend zou maken, dan zou ik al die kennissen verliezen, en dan zou ik niet meer gezellig kunnen bridgen 's Zondagsavonds, waar mijn vrouw en ik zoo verzot op zijn, en al die dingen meer. Dacht je, dat het een lolletje was om door iedereen met de nek te worden aangezien?"

„'k Heb er geen last van," zei ik.

„Ja, jij," zei hij breed. „Jij bent zoo heel anders. En je bent nog jong. Maar denk es om mij. En mijn positie. Nee, werkelijk ik kàn me niet met die N.S.B.-ers afgeven."

Woensdag.

Een stampvolle trein. In de wandelgangen staan de reizigers opgepropt. Geflankeerd door twee vrouwen sta ik onwrikbaar. In de coupé, waarin ik neerkijk, zit mijn kameraad. Hij is in druk gesprek met zijn overburen. De een is zonder eenigen twijfel een jood van het zuiverste jodenwater. De ander torst een kruis.

„Ze worre bang, meneer," zegt de kruisjesdrager tot mijn kameraad. „Ze worre bang. Niks geen kapsones meer. As Engeland strakkies landt, zul je zien hoe gauw ze weg benne. Nog vlugger dan ze gekome zijn. Wasseggu, meneer?" Dit tegen zijn buurman.

De jood grijnst welgevallig.

„Ghelijk heppu." Voorzichtig kijkt hij rond. Een volle trein is altijd gevaarlijk. En zijn overbuurman leest een krant. Voor die lui moet je oppassen, die kranten lezen! Toch buigt hij zich voorover en spettert:

„Maag de ennesbeejegs dan! Wat zal daagmee ghebeuge?"

„Ha ha!" zegt de kruisridder. „Die worre natuurlijk doodgeschoten, meneer. Hardstikke. Maak U daar maar geen zorgen over!" En hij lacht sadistisch, terwijl zijn gluiperige oogen mijn kameraad bestaren.

„Eh......," zegt de laatste aarzelend, „zouen er dan geen goede N.S.B.-ers zijn?"

„Beschtaat niet, meneeg," zegt de jood met sproeiende overtuiging. „Beschtaat niet, gloof u mijn nou. 't Isch tuig, allemaal. Voog mijn pagt wogde ze gehange!"

„Nou!" acclameert de man-met-het-kruis. „Ik zal er geen traan om laten! En u, meneer?"

Mijn kameraad lacht vriendelijk. „Eh...... nee," zegt-ie, en verschuift onrustig. „Nee, hi-hi, ik ook niet, hoor."

Donderdag.

Hij keek me hulpeloos aan.

„Nou verwachten ze van me, dat ik ga colportéèren," zei-die. „Dat kan ik toch niet doen? Zeg nou zelf. Zou jij dat doen in mijn geval, met mijn positie? Als mijn kennissen......"

„Ik begrijp niet, waarom jij lid van de N.S.B. geworden bent," onderbrak ik ietwat wrevelig. „Als die kennissen je nou zooveel méér interesseeren dan de Beweging, als het bridgen je nou zooveel méér waard is dan colporteeren, waarom richt je dan met die deftige kennissen geen bridgeclub op, inplaats van lid te worden van een politieke organisatie?"

„Nou, ja," glimlachte hij, „zóó moet je 't niet direct opvatten. Ik voel natuurlijk wel veel voor de Beweging en ze krijgen ook alle mogelijke steun van me, hoor. Hoeveel bladen lees ik b.v. al niet! En ik betaal een contributie, die hooger is dan ik officieel moet betalen. En ik geef een kringhuisbijdrage voor de colporteurs, en iets in 't vierduitenfonds en 'k heb een verjaardagsbusje en af en toe geef ik wat voor S. en V. Dat doe ik toch altijd zonder haperen. Gelukkig kàn ik 't ook doen, want de zaken gaan niet slecht. Ik wil ze dus nog wel meer geven. Maar er zijn grenzen. Dat colporteeren gaat te ver. Laten ze daar jonge kerels voor nemen! Zeg, zou jij niet eens kunnen zeggen, zoo langs je neus weg, als je den groepsleider ziet of den kringleider, dat ik...... eh...... m'n voet verstuikt heb of zoo, of dat ik eigenlijk niet buiten mag staan van den dokter, of iets dergelijks? 't Is zoo gek als je dat zelf zegt, zie je. Wil je dat doen?"

„Ik dank je lekker," zei ik. „Dop jij je eigen boontjes maar!" En ik ben weggegaan.

Toen werd hij heel boos en riep me na: „Dat noemen ze nou een kameráád, hee!"

Vrijdag.

We troffen elkaar op het kringhuis. Hij was in druk gesprek met zijn groepsleider en droeg een pak Vova's onder den arm.

„Zoo, kameraad!" zei ik. „Ik dacht, dat je je voet verstuikt had?"

„'k Ga morgen colporteeren," zei hij, mijn vraag wijselijk negeerend. „Hou-zee."

„Waar staat-ie morgen?" vroeg ik mijn groepsleider.

„Hoek P. C. — Hobbemastraat," zei die. „Hoezoo?"

„Nee, niks,' zei ik. „Zoo maar."

Zaterdag.

Allerwegen in de stad staan de colporteurs.

Maar hij staat niet op den hoek van de P. C. Het is een onbekend gezicht, dat mij over de Vova aankijkt.

„Ben jij een nieuweling, kameraad?' vraag ik.

„'k Bin gein kammeraod," zegt de aangesprokene. „'k Staon foor een knaok foor die frijer doar." En hij wijst op het huis waar mijn kameraad woont.

„En heb je je geld al?" vraag ik.

„De helft."

„Hier heb je de andere helft. En maak nu als de bliksem, dat je wegkomt!"

Toen heb ik het overgenomen.

Zondag.

Door een stralenden lentedag wandel ik naar zijn huis. We zullen eens ernstig moeten praten. *Zijn voordeur staat aan. Ik ga naar binnen. Ik leg mijn jas en hoed af. In de kamer klinken vreemde stemmen. Dan hoor ik de stem van de vrouw van mijn kameraad.*

„O, ja, wij hebben ook gróóte bezwaren tegen de N.S.B., hoor. Nietwaar, Bertus?"

„Ja," zegt de kameraad.

„Weet U," vervolgt zijn vrouw opgewekt, „'t is er zoo ordinair, hè? D'r is zooveel plebs bij. Nietwaar, Bertus?"

„Ontzettend," stemt Bertus in.

„En dan," vervolgt de vrouw onverstoorbaar, „d'r gebeuren een schandàlen in de N.S.B.! Daar hebt U geen idée van, mevrouwtje! Nietwaar, Bertus?"

„Ojee," zegt de vent. „Te veel om op te noemen!"

„Toe, vertel dat nog eens, wat je gistermiddag weer op de soos hoorde. Dat zal mevrouw Van Beek interesseeren!"

„Met genoegen," zegt het individu. „Moet U luisteren...."

En toen hèbben ze geluisterd. Met open mond en oogen. Naar het schandaal, dat ik hen onthuld heb. Ik moet ongeveer als volgt gesproken hebben, en ik ben mij bewust, dat er hier en daar een beleedigende ondertoon in mijn woorden lag. Maar dat heeft hij zelfs niet gevoeld.

„Jij leelijke, vette parasiet," zoo begon ik. „Jij bent erger dan tien joden bij elkaar! Jij speelt den kameraad, wanneer dat in je kraam te pas komt, en je er vooral geen schade van ondervindt. Maar werkelijk méestrijden in de Beweging dàt verdom je! Werkelijk òfferen, dàt kun je niet! Je kankert maar en je zeurt maar, en je hebt kritiek op dezen kameraad en op die instantie en je verloochent je Beweging en het nationaal-socialisme om de haverklap, alleen om je zelf toch maar veilig te stellen. Weet je, zùlke „kameraden" kunnen we missen als kiespijn! Natuurlijk mag er gezonde kritiek zijn, móet er zelfs zijn. Natúúrlijk mag iedereen zijn eerlijk oordeel zeggen over dingen, die hem in de beweging niet aanstaan. Er IS veel, dat nog verbeterd moet worden. Maar tenslotte zijn we toch kameraden, om eensgezind, sámen, te bouwen en te strijden in de Beweging? Profiteurs hooren bij ons niet thuis, mannetje! Als jij lid van de partij wilt zijn, dan heb je naar je kunnen bij te dragen in het werk van de partij en je hebt niet de partij te verloochenen, welke kritiek je ook hebt. Want dan ben je een verráder!"

Als er soms nog iemand is, wien de schoen past.......

Het land van de Rijzende Zon *)

(Van onzen buitenlandschen medewerker)

IN 1868, slechts enkele jaren nadat de Westersche mogendheden zich met geweld een toegang tot Japan hadden verschaft, werd de Sjoegoen, wiens gezag reeds geheel was ondermijnd, verdreven en plaatste de Tenno zich wederom aan het hoofd van regeering en staat. Een nieuwe ontwikkelingsfaze voor het land was aangebroken. Het nieuwe bestuur begreep de waarde, die de Westersche beschaving ook voor Japan kon hebben. Thans werden leger en vloot met Europeesche hulp gereorganiseerd. Fabrieken en scheepswerven werden opgericht en het regeeringsapparaat aangepast aan de eischen van den nieuwen tijd. Ook werden begaafde jongelieden in de gelegenheid gesteld, zich naar het buitenland te begeven en konden zij voortaan in Engeland, Duitschland en Amerika de geheimen der moderne wetenschappen bestudeeren en hun toepassing leeren. Tijdens den oorlog met China, welke in 1894 uitbrak en die het gevolg was van moeilijkheden inzake Korea, bleek voor het eerst naar buiten, welke vorderingen de verjongde staat reeds had gemaakt. Want ondanks hun numerieke meerderheid werden de Chineesche legers verslagen en moest China zijn nederlaag erkennen. Japan zag zich echter de vruchten van zijn overwinning ontgaan. Want de Europeesche mogendheden, die reeds toen de mogelijkheden verkenden, welke schuilden in het verbrokkelende China, wisten te bereiken, dat weliswaar Formosa aan Japan werd toegevoegd, doch dat Korea „onafhankelijk" werd verklaard. Hoe het in werkelijkheid met deze onafhankelijkheid was gesteld bleek korten tijd later: terwijl Duitschland Kiau-tschau bezette, maakte Rusland zich meester van Port-Arthur en ging een spoorlijn aanleggen in Mantsjourije......

Wederom rees een conflict in 1904. Rusland, dat zijn imperialistische invloeden niet alleen in het Westen (Finland), in het Zuiden (de Dardenellen), doch ook in het Oosten wilde uitbreiden, drong, gebruik makend van den opstand der Boxers, Mantsjourije verder binnen en stuitte daarbij op de belangen van Japan, dat, wilde het niet verstikken en ondergaan op zijn klein grondgebied zich voor de noodzakelijkheid gesteld zag, zijn „levensruimte" uit te breiden. Deze uitbreiding kon slechts verkregen worden op het uitgestrekte, dun bevolkte en braakliggende Oost-Aziatische vasteland. Het verloop van den daaruit voortvloeienden Russisch-Japanschen oorlog is te bekend om in details te schilderen. Doch nogmaals won Japan een oorlog, verloor het echter den vrede. Want weliswaar verkreeg het thans Korea, Port-Arthur en het Zuidelijke deel van Sachalin, de houding van de Ver. Staten dwong het af te zien van Mantsjourije, waardoor het zich opnieuw geplaatst zag voor het vraagstuk van een snel in aantal toenemende bevolking, die zich in een tiental jaren met ruim 10.000.000 menschen had vermeerderd en aan het einde van 1905 reeds meer dan 50.000.000 telde.

De wereldoorlog brak uit. Reeds in 1914 schaarde Japan zich aan de zijde der geallieerden, wellicht in de verwachting een rechtmatige belooning voor zijn steun te zullen ontvangen. Echter nogmaals zag het zich teleurgesteld. Het werd afgescheept met de op Duitschland veroverde stad Kiau-tschau en met een volkenbondsmandaat over eenige onbelangrijke archipels in de Stille Zuidzee. Maar geduld en zelfbeheersching waren ook toen al kenmerkende eigenschappen van het Japansche volk. Het accepteerde, zweeg en nam ook op de bekende Washingtonsche vlootconferentie genoegen met een slagschepenverhouding van 3 : 5 : 5, tegenover Engeland en de Ver. Staten. Al begreep het daardoor in werkelijkheid genoegen te nemen met een verhouding 3 : 10, want Engeland en Amerika hadden elkaar ten aanzien van hun belangen in het Verre Oosten reeds gevonden.

Japan zweeg. Het zweeg ook toen het in 1932 Mantsjourije, dat van dat oogenblik af Mantsjoukwo zou gaan heeten, onafhankelijk verklaarde en de geheele volkenbondswereld onder luid krakeel op haar achterste pooten ging staan. Henry Poe Ji werd tot keizer van den nieuwen staat gekroond en het Japansche Kwantoengleger nam de leiding in handen. Niet slechts in militair opzicht, doch ook ten aanzien van de economische belangen. Dit laatste zeer tegen den zin van de belangrijke Japansche millionairsfamilies, die er een eigen, op persoonlijke baten gerichte politiek wilde toepassen. Dat echter bij de ontsluiting van Mantsjoukwo van meet af aan rekening kon worden gehouden met de Japansche volksbelangen is te danken aan een man, die in zijn functie van chef van den generalen staf van het Kwantoengleger wegens zijn scherpte en onverbiddelijke plichtsbetrachting den bijnaam „kamisori" (scheermes) had gekregen. Aan generaal Tojo, den tegenwoordigen minister-president.

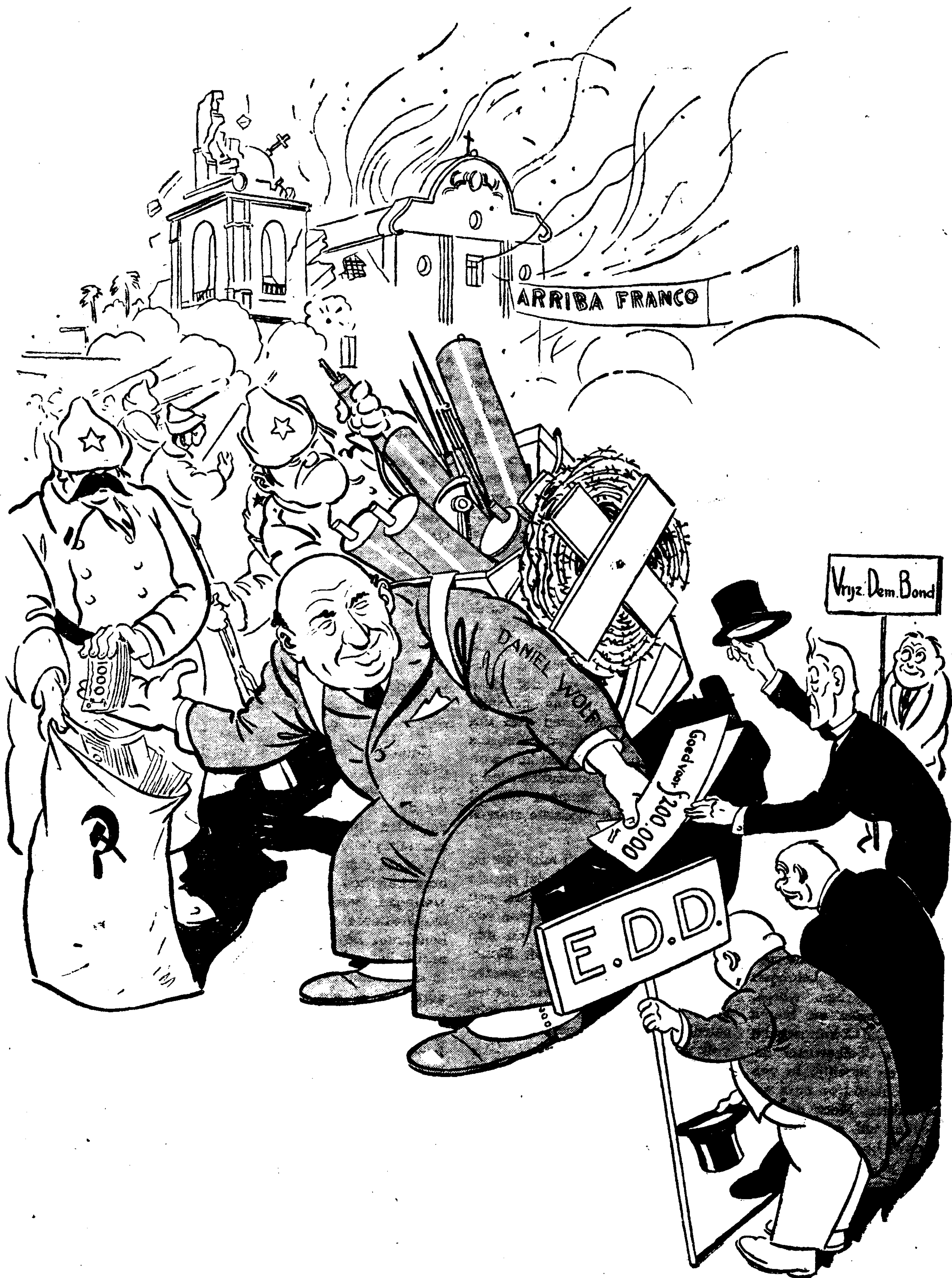
En zwijgend verhieven de Japansche gedelegeerden zich van hun zetels, toen op de Londensche vlootconferentie, die in 1935 werd gehouden, hun eisch van gelijkheid inzake de slagschepen door Amerika en Engeland werd afgewezen. Zij keerden naar hun land terug. Zij zwegen — bouwden! De eerste donderkoppen verrezen aan den horizon van de Stille Zuidzee. Voorboden van het naderend onweer, dat thans is losgebarsten. Engeland vreesde Japan als maritieme mogendheid. Het vreesde, dat de Japansche expansiedrang — of liever expansiedwang, want de bevolking van het eilandenrijk was inmiddels reeds gestegen tot ongeveer 80.000.000 inwoners — ook druk zou gaan uitoefenen in zuidelijke richting, en het wilde dit voorkomen, door een bondgenootschap met Amerika, en een Singapore, dat zoo sterk was, dat het iederen aanval van dien kant zou kunnen afslaan. Voor de Ver. Staten stonden de zaken een weinig anders. Japan had zich ontwikkeld tot een belangrijke afnemer van vele Amerikaansche grondstoffen en producten. Petroleum, ertsen, katoen, schroot, motoren en werktuigmachines betrok het in stijgende mate uit het land van den dollar en het bezat daar dan ook vele zakenvrienden, die de vreedzame relaties met dit land op hoogen prijs stelden. Doch andere machten waren het, die een spaak in het wiel staken. Die niet wenschten, dat naast het „Amerika voor de Amerikanen" der Monroeleer, door Japan het „Azië voor de Aziaten" werd gepredikt. En dit, terwijl de bevolkingsdichtheid van Japan ongeveer tienmaal zoo groot was als die der Ver. Staten! Het ging hier namelijk om China. Weliswaar beteekenden de handelsrelaties tusschen deze beide landen niet zooveel; het Chineesche aandeel in den buitenlandschen handel der Ver. Staten bedroeg slechts 2½ procent van het totaal, doch het strookte niet met de plannen van het zeer vooraanstaande en achter de schermen zeer invloedrijke bankiershuis Morgan. Dit huis gevoelde zich namelijk op zeer speciale wijze tot China aangetrokken. Zoo ongeveer op de manier waarop in de vorige eeuw de Belgische koning Leopold — zij het dan ook, dat deze zich door geheel andere motieven liet leiden — de Afrikaansche Congo tot zijn particulier bezit had gemaakt, zoo meende de voornaamste leider der firma Morgan, mr. Thomas W. Lamont, met China, dat steeds meer een prooi werd van allerlei binnenlandsche onlusten, te kunnen handelen. En terwijl Japan zijn invloeden deed gelden op Nanking-China, voornamelijk met het doel zich zijn onafhankelijkheid in de grondstoffenvoorziening te verzekeren, ondersteunden de Ver. Staten Tsjoenking-China. De zeker zeer bekwame maarschalk Tsjiang Kai-sjek, wiens Amerikaansche vrouw vermoedelijk mede de hand in het spel gehad heeft, liet zich, inplaats van de leiding van Japan in de groot-Aziatische levensruimte te erkennen en daarmede de ontwikkeling van zijn land mogelijk te maken, in zijn nationalistisch streven verleiden, den gevaarlijken weg der Amerikaansche hulpverleening in te slaan. Waardoor hij, terwijl hij meende te arbeiden aan de verwezenlijking zijner idealen, in werkelijkheid gemaakt werd tot een pion in het Amerikaansche spel.

Het Amerikaansche spel of het spel van het bankiershuis Morgan? Amerika is het land van de onbegrensde mogelijkheden. Ook terzake de democratie. Of is het niet toevallig, dat de vroegere rechtskundige adviseur van de firma Morgan, een zekere mr. Stimson, later benoemd werd tot minister van oorlog in de regeering Roosevelt, die op zijn beurt met het wapenkapitaal geparenteerd is?

Wij schreven reeds: Japan zweeg en het bouwde. Het bouwde aan zijn vloot in zoo'n tempo, dat, ofschoon sedert het afbreken van de Londensche vlootconferentie geen gegevens omtrent zijn vlootbouwprogramma werden geopenbaard, door de Ver. Staten kon worden aangenomen, dat een achterstand was ontstaan, welke slechts door den bouw van een „twee-oceanen-vloot", één voor den Atlantischen en één voor den Stillen Oceaan, kon worden ingehaald.

Uit den aard der zaak staat natuurlijk wel vast, dat op den langen duur de Ver. Staten in staat zijn, de maritieme sterkte van Japan, althans in materieel opzicht, te overvleugelen. Voorbehoud daartoe is echter een ongestoorde ontwikkeling. Het bouwen van moderne slagschepen, vliegtuigmoederschepen en zware kruisers is, en dit werd door de Amerikaansche deskundigen dan ook wel begrepen, nog iets geheel anders dan het aan den loopenden band produceeren van automobielen of ijskasten. De militaire versterking en het tot doeltreffende steunpunten uitbouwen van verschillende daarvoor in de Pacific in aanmerking komende eilanden was al evenmin het werk van een vloek en een zucht en behalve geld, dat, gezien de verbazingwekkende begrootingstekorten, daar inderdaad geen rol meer schijnt te spelen, was er ook arbeid, tijdroovende arbeid voor noodig. Algemeen was bekend, dat het dan ook zeker tot omstreeks 1945 zou duren, voordat het land zoover zou zijn, dat het Japan met eenigen kans op succes zou kunnen bevechten, zonder gedwongen te zijn de Atlantische kust te zeer te ontblooten van verdedigingsmiddelen. De Duitsche duikbooten, die nu opereeren aan de Oostkust van Amerika bewijzen inderdaad zonneklaar de juistheid dezer laatste stelling....! Het meest kritieke jaar in deze periode van maritieme zwakheid van de Ver. Staten was wel het jaar 1941. In dat jaar zou de Japansche vloot, vergeleken met die van de Ver. Staten, haar maximale kracht bereikt hebben — later, zoo verwachtte men, zou de verhouding zich steeds meer ten gunste van Amerika gaan wijzigen — en daarom moest, de Amerikaansche vlootdeskundigen wisten dit zeer wel, juist in dat jaar 1941 de vrede, desnoods tot hoogen prijs, bewaard blijven. Waarom dit niet geschiedde, waarom in de laatste maand van dit zoo gevaarlijke jaar toch nog de oorlog met Japan zou uitbreken — wij hopen er in een volgend artikel een nadere beschouwing aan te wijden.

**) Gewoonlijk wordt hier te lande gesproken van „rijzende" zon. Dit is een slaafsche doch foutieve vertaling van het Engelsche „rising". Het vestigt er, onbedoeld, nog eens den nadruk op, hoe wij, ook ten aanzien van Japan, de noodige voorlichting steeds weer uit Angelsaksische bronnen ontvingen.*

Dat uw linkerhand niet wete, wat de rechter doet....

PLUTOKRATEN EN COMMUNISTEN: VIJANDEN VAN DEN NIEUWEN TIJD

ISAAC BLÜMCHEN ONTHULT:

„De Franschen zijn onze slaven"

SENSATIONEELE MEDEDEELINGEN over de joodsche overheersching in Frankrijk

Het Proces van Riom heeft de aandacht gevestigd op het voor-oorlogsche Frankrijk, dat een bolwerk was van het internationale jodendom en zijn plutokratische en marxistische handlangers. De schrijver van de O.Z.O.-brochure, die daarin reeds de plutokratie ontmaskerde, brengt hier een niet minder interessante reportage over de uitermate brutale joodsche overheersching van Frankrijk.

ONS inleidend artikel in de Misthoorn van 14 Maart j.l. besloten wij met de verwijzing naar een zeldzaam en hoogst waardevol geschrift van de hand van den Jood Isaac Blümchen. Wanneer we voorspellen, dat onze publicaties uit deze ongehoord cynische joodsche openbaring allerwege de grootste sensatie zullen verwekken, dan zeggen wij niets te veel.

Intusschen bracht „Volk en Vaderland" in het nummer van 13 Maart j.l. opzienbarende onthullingen betreffende de financieele relatie van den Vrijzinnig Democratischen Bond en Eenheid door Democratie met den beruchten Daniel Wolf. Wie herinnert zich nog, hoe in het bijzonder de verjoodschte E.d.D. zich opblies tot de „Nederlandsche beweging", die ons trouwhartige, fatsoenlijke Nederlandsche Volk de noodige „moreele en geestelijke herbewapening" zou brengen! Het is den joodschen en verjoodschten „captains of industry" in en om de E. d. D. inderdaad gelukt ons volk grootendeels te misleiden en op te hitsen tot haat jegens het Germaansche broedervolk.

Het zijn dezelfde lieden, wier verdorven geest wij sedert de E.d.D. zagen herrijzen in de Unie en die thans nog langs slinkschen weg ons volk krampachtig trachten af te houden van het rechte pad. Nog altijd trekt ook hier de internationale jood aan de touwtjes, ook al zetelt hij thans te Londen, Moskou of New-York. Nog altijd beheerscht zijn geest de heeren van den geldzak, de plutocraten en de befaamde captains of industry, wier belangen onzen Colijn zoo dierbaar waren. Inderdaad, deze joden en hunne trawanten in de O.Z.O.-kringen zijn veerkrachtige en doelbewuste lieden. Zij zijn even moeilijk te verdelgen als het onkruid op onze vaderlandsche akkers. Maar als ons volk zich voeden wil, gelijk de opdracht aan onze boeren luidt, dan moet ook dit parasietendom, dat aan onze volkskracht knaagt, zonder mededoogen worden uitgeroeid.

Wat in verband tot dit door ons voor oogen gestelde doel bijzonder treft, is de omstandigheid, dat deze joodsche geld„Wolf", met zijn uitnemende connecties tot regeerders en het plutocratendom, tegelijkertijd de allerbeste relaties onderhoudt met het Spaansche communistische gespuis. Zoo ziet men weer plutocraten en communisten elkaar ontmoeten in de handen van den jood: het is één pot nat, één modderpoel, één bron van ellende en verderf. Wil de lezer naast dit geval nog eens in zijn herinnering oproepen de frissche relaties van de „Heeren" Gokkes met de „Heeren" van de Spoor, die van den joodschen communistenvriend en zwendelaar Kresin met onze plutocratie?

Maar keeren wij terug tot Isaac Blümchen, die u zal verhalen, hoe al deze schandalen, waarin ook onze „captains of industry" rijkelijk betrokken zijn, ons niet hoeven te verbazen, omdat zij nu eenmaal onafscheidelijk zijn verbonden aan het joodsche streven. Hij leert ons, dat die schandalen niet slechts vanzelfsprekend zijn, maar ook in het geheel geen schande, als ze maar onopgemerkt blijven, als de joodsche en verjoodschte medewerkenden maar genoeg invloed hebben, dat die invloed verkregen wordt naarmate de pers afhankelijk is, dat de pers afhankelijk is naarmate zij wordt beheerscht door de plutocraten—adverteerders, dat deze plutocraten zich jegens corrupte partijbonzen en anderen van dat slag geenszins onbetuigd laten, als er maar genoeg gegraaid kan worden, en dat deze plutocraten stellig genoeg graaien kunnen, als zij maar gedwee het joodsche streven steunen.

Ook hier hebben wij ministers en politici, in wezen veelal niet anders dan corrupte bonzen in dien van het joodsche kapitaal, zich zien verdringen op gardenparties en aan gastmaaltijden à la Wolf, Mannheimer en anderen. Zij begeerden geld en kregen het, al was het ten koste van hun eer en hunne beginselen en de belangen van hun volk en vaderland.

Maar wat beteekenden voor dat soort lieden, eer en beginselen, zoowel als de belangen van hun volk en vaderland? Dat bewijzen de cheques van Wolf, van de margarinejoden of van de geldjoden van het Mannheimersoort.

MOGEN wij thans Isaac Blümchen eens nader bij den lezer introduceeren? Dit joodje werd geboren op 14 November 1887 te Krakau als zoon van Jacob Haïm Blümchen en Salome Sticka Pfaff, zijn joodsche echtgenoote. Een broer van Jacob, dus Isaac's bloedeigen oom, woonachtig te Leipzig, was de man van de destijds in geheel Duitschland en stellig in geheel Saksen bekende: „Blümchen Kaffee".

Onze Isaac ging in 1904 naar Parijs, daarheen geroepen door de Alliance Israëlite, met als toenmalig president Maurice Levin.

Met zijn naturalisatie wachtte Isaac totdat hij den dienstplichtigen leeftijd achter den rug had. Van dienen en vechten hield hij niet. Dat alles neemt niet weg, dat hij, als vreemdeling, zeer ijverig deelnam aan de verkiezingscampagne van 1914. De in dat jaar uitgebroken oorlog, welks eindstrijd thans wordt gevoerd, bracht aan Isaac tal van andere bezigheden, zooals bij den sluwen jood verwacht kan worden.

De even hoogmoedige als cynische publicatie van Isaac is het Jodendom hoogst onwelgevallig geweest. Zoodra de inhoud bekend werd, werd zoo spoedig mogelijk alles in het werk gesteld om de verschenen exemplaren te achterhalen. Stellig is dat grootendeels gelukt, al kon niet verhinderd worden, dat hier en daar een exemplaar verscholen bleef. Mochten een of meer onzer lezers nog in het bezit zijn van zoo'n exemplaar, dan zal een mededeeling aan de redactie ons zeer verplichten.

Natuurlijk werd tegelijkertijd het geschrift als een falsificatie voorgesteld. De omstandigheid echter, dat de meeste der vermelde bijzonderheden in volkomen overeenstemming zijn met alom bekende feiten en dus evenveel onweerlegbare bewijzen vormen voor de beweringen van Isaac Blümchen, maakte deze verdachtmaking onhoudbaar. De waarde van dit geschrift ligt echter niet in hoofdzaak in de opsomming van die feiten, al vormen deze ook een nauwgezette en onweerlegbare documentatie der weerzinwekkende corruptie in de hoogste kringen der Fransche Republiek, zelfs bij het leger en de kerk. Stellig is het beeld dier gruwelijke corruptie dat Blümchen ons verschafte, van groote waarde, omdat het de verklaring vormt van den diepen val van het eens zoo krachtige Fransche volk. Van de allergrootste waarde is echter, ook voor ons, ja zelfs in de eerste plaats voor ons, het volle inzicht in de schaamtelooze methoden door den joodschen geest uitgedacht en toegepast om een volk onder het joodsche juk te brengen.

Met dit vraagstuk diende het proces van Riom zich in de eerste plaats bezig te houden. *) 't Is niet de hoofdzaak te weten door welke fouten Frankrijk in korten tijd verslagen werd. De hoofdzaak is zich het inzicht te verschaffen, hoe het mogelijk is geweest dat volk in den oorlog te drijven, als machteloos slachtoffer van de joodsche internationale machten, die zetelen in Londen, Moscou en New York. Dat geldt ook ons en daarom achten wij onze volgende publicaties van het allergrootste belang. Want ook hier waren dezelfde machten aan het werk. Daarom vormt ook hier, zooals wij dit reeds dringend hebben geeischt, een nauwgezet onderzoek in deze richting een levensbelang van ons volk.

De volledige publicatie van het geschrift van Isaac Blümchen achten wij nog niet gewenscht, en wij zullen ons dus beperken tot citaten, welke wij van commentaar zullen voorzien, als wij dit ter verduidelijking wenschelijk achten. In andere gevallen zullen wij in eigen woorden overbrengen wat Blümchen ons weet te vertellen.

Oorspronkelijk verscheen het geschrift in het Jiddisch, te Krakau in 1934 bij den uitgever Isidor Nathan Goldlust. Voor ons doel beschikken wij over een Fransche vertaling, gedrukt te Aurillac. Een uitgever is niet vermeld, evenmin als de vertaler. Het heeft allen schijn, alsof Blümchen deze uitgave zelf heeft behartigd, al heeft hij blijkbaar de hulp van een onbekenden Franschen vertaler daarbij ingeroepen. Althans wij vinden in een onderschrift vermeld: „Noot van den Franschen vertaler".

HET eerste hoofdstuk van het geschrift, dat tot titel draagt: „Le Droit de la Race Supérieure" begint met de volgende vriendelijke mededeeling:

„Eindelijk is het Joodsche volk meester van Frankrijk."

Dat is kort maar krachtig en in overeenstemming met de feiten, hoe

---

*) Men herinnere zich de woorden, die Hitler Zondag j.l. in het Tuighuis te Berlijn heeft gesproken: „In Frankrijk wordt op het oogenblik een proces gevoerd, dat wordt gekarakteriseerd door het feit, dat met geen woord wordt gesproken over *de schuld dergenen, die voor dezen oorlog verantwoordelijk zijn*, maar alleen over de te geringe voorbereiding tot den oorlog. Wij zien hierin een mentaliteit, die ons onbegrijpelijk moet lijken, die echter beter wellicht dan iets anders de oorzaken van den nieuwen oorlog kan onthullen."

hard dat ook velen en niet slechts Franschen alleen, in de ooren moge klinken.

Blümchen vervolgt dan ter inleiding zijner verdere beschouwingen met de mededeeling, dat de regeeringen en de volkeren dit feit officieel erkennen.

Ter illustratie daarvan brengt hij ons het volgende in herinnering:

„Alfons XIII, koning van Spanje uit het Huis Bourbon, kwam in November 1913 naar Frankrijk. Hij ging naar president Poincaré voor een jachtpartij in Rambouillet. Maar tevens ging hij naar onzen Edouard de Rothschild om Spanje's zaken met Frankrijk te behartigen! Zijne Katholieke Majesteit, de Koning van Spanje, gast van een Jood! Dat hebben Karel V, Philips II en Hendrik IV niet voorzien!

„Toen Carlos van Portugal het groote lint van de Orde van Christus een Rothschild op de borst spelde, verkocht hij den Jood slechts zijn God; Alfons XIII verkocht zichzelf.

„Ferdinand, Tsaar van Bulgarije, uit het Huis Orléans en het Huis Koburg, die naar Frankrijk kwam om de zaken van zijn land te behandelen, bracht zelfs geen bezoek aan president Fallières; hij ging rechtstreeks naar onzen Joseph Reinach en hij ontmoette bij hem de ministers van de Republiek."

In een noot op dezelfde bladzijde wordt vermeld, dat toen de politie van de Republiek besloot huiszoeking te doen bij den jood Reinach, den schavuit van de „Chemins de fer du Sud", van „Panama" en van de „Lits Militaires" zij er diplomatieke dossiers vond, die de Minister van Buitenlandsche Zaken geweigerd had ter kennis van de parlementaire commissie te brengen „op grond van het staatsgeheim." De Fransche staatsgeheimen waren dus wel veilig bij Reinach, een uit Frankfort a. d. Main afkomstigen Jood.

Wij zullen dit artikel besluiten met het volgende citaat:

„Ik heb uiteengezet, dat wij niet „de Franschen Frankrijk willen doen verlaten", zooals eenigen van ons, in vervoering over de zege, onvoorzichtiglijk hebben gezegd. Wij verwijderen alleen de Franschen, die rebelleeren tegen onze overheersching, d.w.z. een handjevol bezetenen. De gedweeë en nijvere massa der inboorlingen hebben wij noodig, zooals de Spartanen in Laconië de Iloten noodig hadden en zooals de Hindoes in Hindoestan noodig zijn voor de Engelschen.

Het is voor ons voldoende de hoofdraderen van het land te beheerschen en het bevel te voeren.

Wij kunnen het voeren in het volle licht. In de eerste dertig jaar van de Republiek hebben wij onze macht en onzen vooruitgang verborgen; met de twintigste eeuw begint het joodsche tijdperk; wij regeeren en wij zijn ons bewust, dat de wereld het weet.

Wij heerschen over Frankrijk krachtens hetzelfde recht, waarop de Europeanen zich beriepen om de Roodhuiden te verdelgen en de kaffers of de Kongoleezen te onderdrukken: het recht van het meerwaardige ras ten opzichte van een minderwaardig ras.

Dat is een wet der natuur.

De meerwaardigheid van het joodsche ras en zijn recht op overheersching zijn vastgelegd door het feit der overheersching zelf. De overwonnenen buigen zich voor de duidelijke feiten.

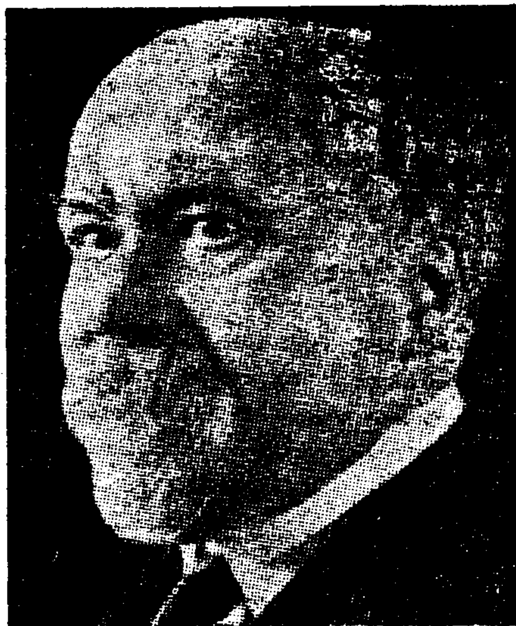
Het ontbreekt den Franschen inboorling niet aan een zekere intelligentie. Hij begint te begrijpen, wat hij kan winnen door het onvermijdelijke te aanvaarden. Hij zoekt ons onderricht, onzen raad, onzen invloed op alle gebieden van politieke, economische, artistieke, philosophische en litteraire activiteit.'

MEN ziet het! Was het niet bij ons precies hetzelfde? De zwendelaar Mannheimer, de groote man in de financieele wereld met zijn invloed op de Nederlandsche Handelmaatschappij, de jongens van Van Aalst en De Vlugt op zijn kantoor, de joden oppermachtig bij pers en radio en op elk gebied der volksvoorlichting, de jood in de margarinetrust met zijn arische trawanten, Colijn aan de radio voor de Joodsche Invalide, ministers en politieke bonzen te gast bij Daniel Wolf, die zijn cheques uitdeelde aan de Heeren van de partij, de Koningin, de Prins-Gemaal en de Prinses zeer plechtig en koninklijk op bezoek in de synagoge, enz. enz. en dan weer later Maupie Zwanenberg, het perverse joodsche sujet uit Oss, onder bescherming van de R.K. geestelijkheid, waarbij de justitie aan de zijde van het onrecht stond, met een jood als president van den Hoogen Raad.

En wat vanzelf spreekt: Mussert en de zijnen, zooals ieder, die Nederlandsch dacht en handelde en zijn volk en vaderland diende en zijn plicht volbracht, werden gehoond en belasterd, geterroriseerd, vervolgd en straffeloos beleedigd en mishandeld.

In een volgend artikel zullen wij Blümchen weer het woord verleenen.

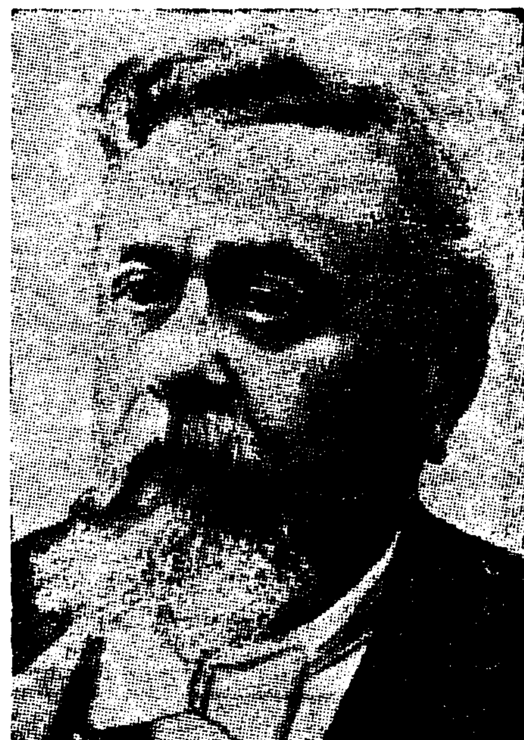
Np.

President Poincaré, een felle Duitschershater, was een steunpilaar van het Jodendom in Frankrijk.

Salomon Reinach. Met zijn broer Joseph Reinach speelde hij in Frankrijk een belangrijke politieke rol.

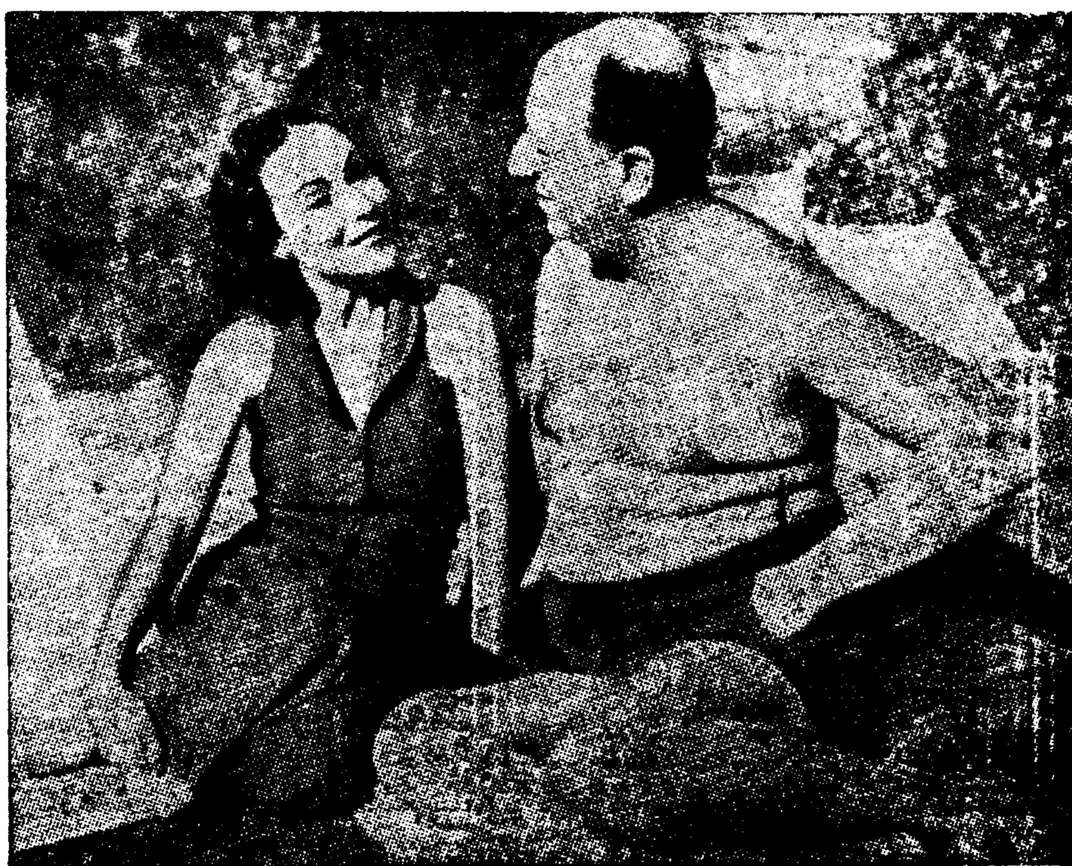
Armand Fallières, de achtste Fransche president, was bij de joden niet geliefd. Hij was het voorbeeld van den kleinen burgerman: zuinig bij het gierige af, bekrompen en wars van alle vertoon. Voor de groote staatsdiners kocht hij zelf op de markt de visch in. Toen men hem eens zei dat hij als president toch een rok moest hebben, zei hij: „Wàt? Voor die paar jaar een dure rok?"

Henri de Rothschild, een onbeteekenend personage, maar behept met de sluwheid van zijn ras, wilde ook op den voorgrond treden. Daarom stelde hij zich met verschillende zijner rasgenooten kandidaat voor de Académie Médécine.

Edouard de Rothschild hechtte er, zooals zoovele andere Rothschilds, groote waarde aan voor een man van de wereld door te gaan. Een en ander moest worden geaccentueerd door den renstal, dien hij er op nahield en door zijn veelvuldig bezoek aan de rennen. In Versailles bezat hij een „woning", die in omvang en praal zelfs de koninklijke paleizen van België en Nederland overtrof.

Henry de Rothschild in een geliefde houding

MODESHOW

(met verontschuldiging voor dit en de volgende vreemde woorden)

De modeshows in Mokum, de jodenstad, waren beroemd vroeger. De joodsche modehuizen (en dat waren *alle* modehuizen) verzochten hun clientèle op een thé-complet met cigaretten en andere attracties door middel van Fransche of Engelsche uitnoodigingskaarten. De jodinnen kwamen en zij stonden toe, dat er ook blanke vrouwen tusschen hen in zaten, welke echter, om niet te veel uit den toon te vallen, hun snuiten oker verfden en hun grijzende haren zwart of kastanjerood.

De modeshows van nu zijn minder Oostersch van uiterlijk, maar de toeschouwsters bij de vertooningen zijn niet veel beter. In haar witgepleisterde make-up gezichten hangt in een viesbloedroode verfplek een zwartehandel-cigaret. Op en aan grove staalkrullen-haren staan of hangen misvormdheden, die lijken op zwart geworden taartjes van een krankzinnigen kok. Met hun tot bloedige roofdierklauwen gemanicuurde nagels staan zij klaar om elkaar uit afgunst de gezichten open te krabben. Maar dat doen ze niet, daarvoor zijn ze te „beschaafd". Voorloopig kijken ze naar de slavinnen, die heupwiegend langs hen komen. Ook de aanwezige begeleiders kijken ernaar. Meestal zijn het „vrienden", die niet alleen meegegaan zijn om te betalen, maar ook om „eens naar die meiden te kijken; daar zijn wel aardige figuurtjes bij, anders nam zoo'n modevent ze niet als mannequin. Mogelijk worden er ook nog strandpyama's, badpakken en gewaagde avondjaponnen gedemonstreerd, hoewel dat niet zoo zeker is in deze tijden; die oorlog geeft nog heel wat last ook!" En zij zoeken met zorg een sigaar uit hun koker, kijken eens naar de beenen van dat blonde kind, dat daar juist voorbij komt en schrikken pas wakker uit hun prettig nietsdoen als hun dame het meisje bij zich laat komen om de stof te betasten en daarover met den verkooper een boom op te zetten. De mannequin draait op commando om en weer terug, laat zich met de oogen aftasten en ontkleeden terwijl ze intusschen met een eigenaardigen gouden armband speelt, die haar slanke pols siert en waarmee ze slaagt „het wijf voor haar jaloers te maken" en zoo haar eigen minderwaardigheidsgevoel af te reageeren. En inmiddels rukken andere troepen aan......

Ja, ook elders rukken andere troepen aan op ditzelfde moment: in de zandwoestijnen en de besneeuwde steppen, duizenden kilometers ver weg.

Ook elders staan vrouwen naar jurken te kijken: de begeleidende „heer" op zijn schoenen van de steun wil doorloopen, maar zijn vrouw, in haar versleten manteltje, houdt stevig zijn arm vast. 'La me nou effe kijke, Jan; moe-je zien wat een aardige jurkies voor 34 gulden, en die daar......" „Och kom toch mee meid, wat hè-je der an" zegt hij en trekt haar mee. Ze kunnen immers toch niet koopen......

De colportrice met het partijblad, de collectante van de Winterhulp, de jeugdstormster, de honderden vrouwen, die na hun dagtaak voor de partij 's avonds laat de schrijfmachine laten tekkeren of ander werk verrichten, de strijders der beweging en de strijders aan de fronten, waar vechten zij voor?

Voor een betere wereld. Een wereld, die verlost moet zijn van de kapitalistische pest. Van de plutokratische uitbuiting. Van de jodenvetmesterij ten koste van den arbeider. Doch temidden van hun opofferenden strijd, op slagveld en thuisfront, in fabrieken en boerderijen, kringhuizen en kantoren etteren nog de pestbuilen van prostitutie, zwarten handel èn *modeshow*. Zeker, ze moeten in één adem genoemd worden, omdat zij elk voor zich de laagste lusten opwekken: eerverkoop, hebzucht, jalousie. Hier ontstond een vrouwenberoep, dat lager is dan dat van den ricksja-man. De traptax werd verboden, maar waarom niet de zoo veel grootere schande van het mannequinschap?

Moeten wij de modeshow, deze vervloekte erfenis van een kapitalistischen jodengeest, die de vrouw tot een Oostersch-opgedoft stuk speelgoed maakt, nog langer meedragen, of zullen onze soldaten als zij terugkomen verloofden, vrouwen en moeders hunner kinderen vinden, die de Germaansche stamdeugden bezitten van eenvoud, gezondheid, eer en arbeidszin? Zullen wij moeten zeggen, wanneer zij naar huis komen: Jullie hebt gevochten voor een nieuwe wereld, waarin de godlooze machten van jodendom, plutokratie en bolsjewisme zijn vernietigd, maar wij hebben thuis den joodschen geest gekoesterd en de Germaansche vrouw bleef een slavin van geld en mode?

Zeker is het iedere vrouw gegund zich smaakvol te kleeden: naar de hooge eischen van het Germaansche lichaam. Doch de nationaal-socialistische gemeenschap kan geen instellingen in haar midden dulden, die, al is haar *naam* ook aangepast, zelve nog uitwerpselen zijn van het stervend stelsel. Het zal *uit* moeten zijn met de exploitatie en het bederf van arme, doch eerlijke Germaansche vrouwen ten bate van een verjoodschte plutokratie!

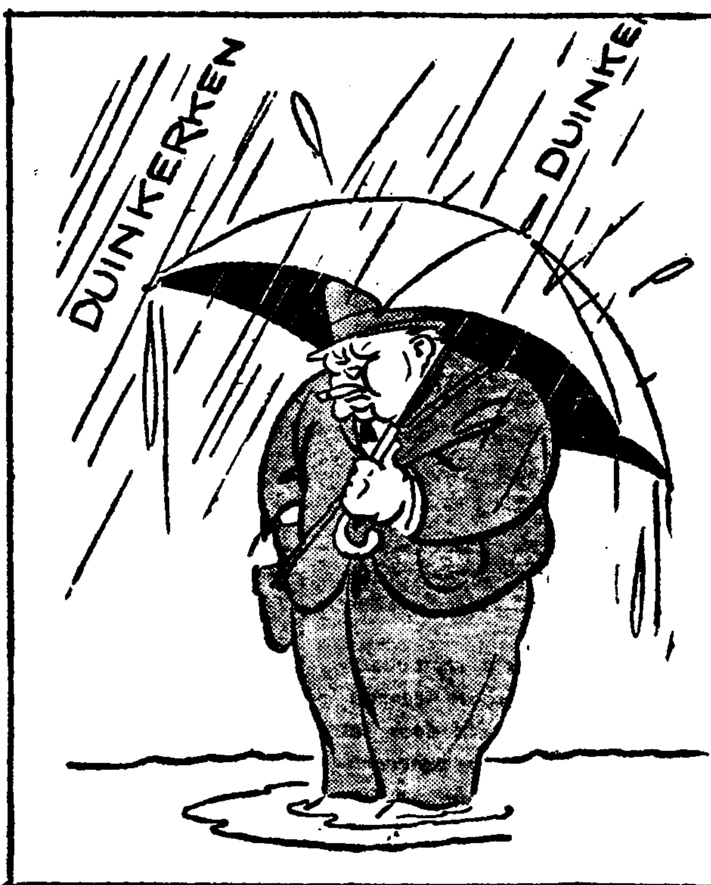
Vervolg van pag. 4

welijksvruchtbaarheid in het algemeen zeer gering is, althans veel geringer dan bij de zuiver joodsche huwelijken, een verschijnsel, dat ook buiten ons land reeds de aandacht getrokken had.

Omtrent de oorzaak dezer verminderde huwelijksvruchtbaarheid van gemengde huwelijken bestaan verschillende opvattingen. Marcuse, zelf een jood, schreef hierover: „Het meerendeel dezer huwelijken dankt zijn ontstaan aan een doelbewust opportunisme of aan een onbezonnen hartstocht. In beide gevallen bestaat in den regel een weerzin tegen een bepaalde gezinsvorming." (Ontleend aan Gunther, blz. 297).

Ongetwijfeld heeft deze bewering grond van waarheid. Daarnaast ben ik van meening, dat de voornaamste oorzaak van de geringe vruchtbaarheid van gemengde huwelijken gezocht moet worden in het feit, dat de ouders, vooral voor zoover zij uit de hoogere sociale lagen stammen, aanvoelen, dat hun huwelijk een zonde is tegen de natuur en dat voorts in het algemeen zoowel de joodsche als de niet-joodsche gemeenschap tegen dergelijke rassenschennis gekant is. De betreffende ouders zijn zich daardoor meer of minder bewust van het kwaad, dat zij bedrijven en waarvan zij de straf op hun kinderen afwentelen. Zij beseffen, dat zij door hun daad de gemeenschap, waaruit zij ieder voor zich stammen, een wonde slaan, terwijl hun kinderen als bastaarden een ongelukkig lot te wachten staat, aangezien deze voor hun leven geteekend zullen zijn en noch door de niet-joodsche, noch door de joodsche gemeenschap voor vol zullen worden aangezien. Deze gedachte weerhoudt de ouders aan zulke ongelukkige bastaarden het leven te geven.

„Eenige dagen geleden schreef een Londensch blad, dat in zekeren zin als een barometer voor de stemming in Engeland wordt beschouwd, dat op het gebied van het berichtenwezen nu donkere dagen voor Groot-Brittannië zijn aangebroken. Niet slechts alleen, dat er veel te veel berichten zijn

„Vaderlandsche" joden

vinden nog steeds onthaal in

de „Vaderlandsche" pers

WERK VOOR DEN BEZEM!

„Het Vaderland" is een buitengewoon* hoogstaand blad, dat zal niemand willen ontkennen. Het staat zóó hoog, dat het zichzelf wel eens verliest in zijn extatische beschouwingen over kunst en kultuur (beter: Cultuur!). Wij hadden twee weken geleden het genoegen onzen lezers een staaltje van „vaderlandsche" kunstbeschouwing voor te leggen. Het riekte naar de in „vaderlandsche" kringen zoo hooggeprezen „culture latine", en het deed tegelijk wat bolsjewistisch (cultuur-bolsjewistisch dan altijd!) aan, zooals men dat in zekere Haagsche cercles zoo waardeert. Wij moeten tot onzen spijt ditmaal op iets nog veel ergers wijzen, dat de redactie van het genoemde blad heeft gemeend te moeten plaatsen, n.l. op een boekbespreking, die bij uitstek on-vaderlandsch is, al doet de schrijver der recensie dan ook alle moeite het Oostersche geval zooveel mogelijk te verontschuldigen.

Het betreft hier het artikel „De kunstenaar en het volstrekte" van de hand van meneer H. van Loon en voorkomende in „Het Vaderland" van Zondag 8 Maart j.l.

De zaak zit zoo: De jood S. Dresden heeft een boek geschreven over Valéry en Marcel Proust, dat de uitgevers Hakke en Prakke (Van Gorcum & Comp. N.V.) te Assen zoo vriendelijk zijn via hun „Litteraire Bibliotheek" de Nederlandsche openbaarheid in te zenden. Dat boek heet: „L'artiste et l'absolu, Paul Valéry en Marcel Proust". En het is in het Fransch geschreven.

Nu hebben wij persoonlijk niets tegen de Fransche taal. En wij hebben er evenmin iets op tegen, dat in Nederland werken in deze taal verschijnen. Maar waar wij wèl en zeer veel op tegen hebben, dat is, dat in den jare 1942 een Nederlandsche uitgever nog een jodenboek uitgeeft en een Nederlandsche krant meer dan anderhalve kolom uittrekt om dit boek aan den man te brengen! „Het Vaderland" deed beter zijn lezers vertrouwd te maken met de kunstwerken der eeuwenoude Germaansche kultuur!

Getuigt een dergelijke opvatting reeds van de archaïstische denkwijze der redactie, de brutaliteit wordt ten top gevoerd door een inleiding van den recensent, die luidt als volgt:

> In het algemeen moet het laten verschijnen van werken door Nederlanders in een andere taal worden afgekeurd, stellig in den tegenwoordigen tijd. Welke dwingende redenen dr. Dresden hiertoe noopten staat hem slechts ter beoordeeling. Dat in geval van ingrijpende wetenschappelijke verhandelingen van dien regel wordt afgeweken is ten behoeve van de internationale gemeenschap gerechtvaardigd.
>
> Voor dit essay kan dat niet gelden. Ten eerste is de uitwisseling van boeken thans uitermate beperkt en het is twijfelachtig, of in het huidige Frankrijk voldoende belangstelling voor dit uitermate subtiel betoog bestaat. Voor het overige heeft de schrijver naar alle waarschijnlijkheid zijn werk in de moedertaal ontworpen en vervolgens in het Fransch overgebracht. Wegens de waarde van het geschrift ware het wenschelijk, den eersten opzet in de oorspronkelijke taal mede het licht te laten zien.

De heer Van Loon zegt hier dus twee dingen:

òf dat Nederlandsch de moedertaal van den jood Dresden is, wat een beleediging voor het Nederlandsche volk is;

òf dat hij hoopt, dat wij dit zelfde boek nog eens in het jiddisch of hebreeuwsch op de markt zullen zien.

Het spreekt vanzelf, dat ook in de rest van de anderhalve kolom nog wel hier en daar wat complimentjes aan het adres van den jood worden gelanceerd. Dat is zoo de gewoonte van alle goede „Vaderlanders."

De lezer zal het met ons eens zijn, dat hier de bezem maar weer eens moet worden gehanteerd. Er mag van den tegenwoordigen journalist worden verwacht, dat hij tenminste het A.B.C. van de nieuwe orde kent. Dat A.B.C. is dan, dat joden niet meer als goede „vaderlanders" worden gepousseerd, zelfs al schrijven zij niet in hun moedertaal!

„Voor joden verboden"
....Maar winstkans geboden!

Het verbod voor joden, om in café's, bars en dergelijke ontspanningsinrichtingen te verschijnen, dat aanvankelijk slechts in bepaalde wijken en in de groote steden van ons land werd afgekondigd, is geleidelijk uitgegroeid tot een landelijk verbod, van toepassing voor álle gemeenten, zoodat men nu ook in de kleinere plaatsen van ons land geen kans meer loopt, een café binnentredend, daar de Sammie's, David's, Levie's en hoe het gespuis verder heeten mag, te ontmoeten. Dat, niettegenstaande de bekende bordjes aan de vorenbedoelde zaken zóó duidelijk zijn aangebracht, dat zij wel ieders aandacht moeten trekken, er toch nog joden gevonden worden, die de onbeschaamdheid hebben, te pogen, in een café door te dringen, behoeft niet zooveel verwondering te wekken, aangezien de brutaliteit van het ras nu eenmaal geen grenzen kent.

Onder deze omstandigheden mag het niets minder dan in de hoogste mate ergerlijk genoemd worden, dat het in een stad als Amsterdam nog mogelijk is, dat de joodsche krantenventers, elken dag weer, ongehinderd in sommige groote café's en restaurants, zoo tusschen 4 en 6 uur 's middags kunnen binnenloopen en daar, soms op de meest onbeschaamde wijze, hun kranten kunnen te koop bieden.

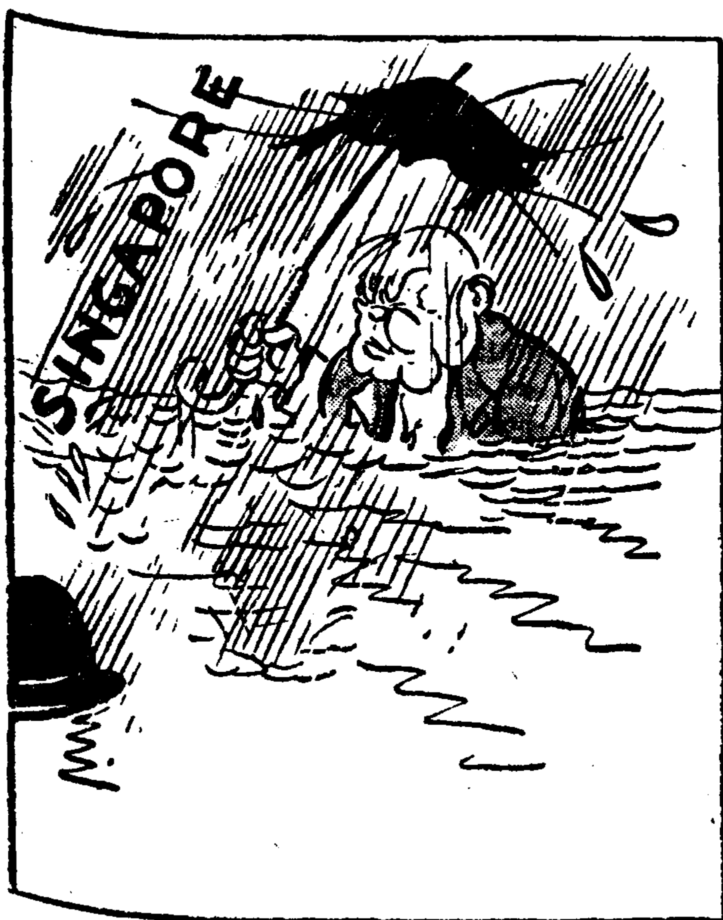
Dat de bordjes met „Voor joden verboden" aan de zaak zijn aangebracht, hebben de eigenaren of gérants van dergelijke zaken vanzelfsprekend niet kunnen verhinderen. Maar zij willen klaarblijkelijk het jodentuig toch nog gelegenheid laten, hun winst, verbonden aan den krantenverkoop, ook in die café's, bars, enz., te incasseeren.

Een deugdelijke contrôle op een dergelijke ontoelaatbare sabotage van het alom uitgevaardigde verbod, lijkt ons dringend noodzakelijk. Hoe lang zullen tal van bezoekers van de vorengenoemde zaken, zich nog moeten ergeren aan het arrogante, brutale optreden van die parasieten der maatschappij?

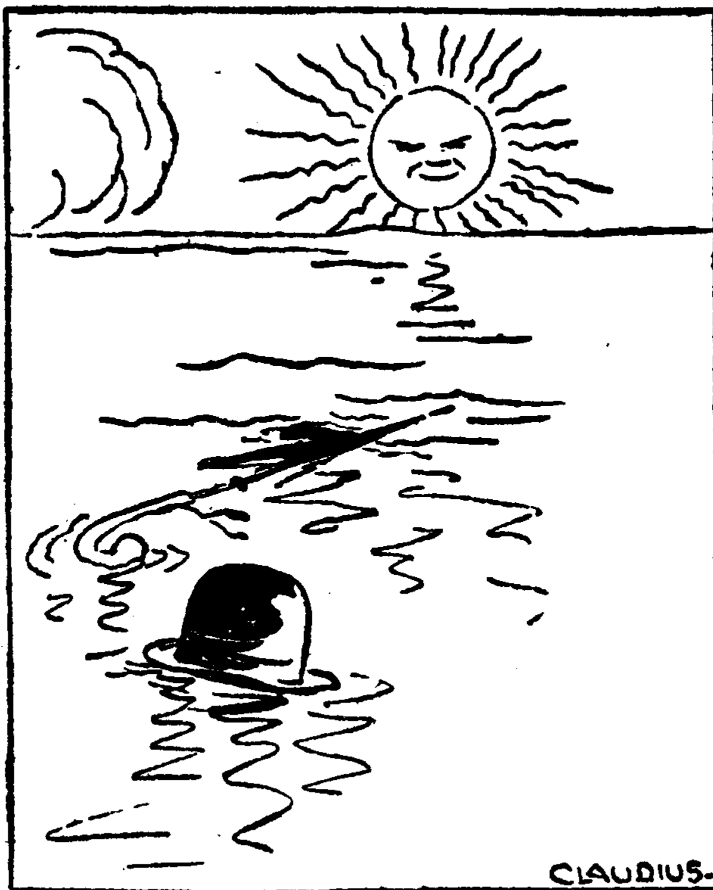
Het is waarlijk al erg genoeg, dat men het Stationsplein in de hoofdstad van het land op de bovenvermelde middaguren niet kan betreden zonder door joden te worden lastig gevallen, die den reizigers een krant onder den neus duwen. Zijn er niet genoeg Arische werkloozen in de hoofdstad, om met den verkoop van kranten in de middaguren iets te verdienen? Wáárom dit terrein voor het grootste deel vrijgelaten aan hen, die daarop geen enkel recht kunnen laten gelden?

Ook op het Damrak, bij de Dam, plegen des middags twee alleronsmakelijkst uitziende krantenjoden te vatten, die het blad der oude orde, „De Telegraaf" en dat der nieuwe orde, het „Algemeen Handelsblad", om strijd met hun schorre of snerpende jodenstemmen aanprijzen.

Ook hier zal geducht schoonmaak moeten worden gehouden, maar vóór alles dienen de eigenaren of bedrijfsleiders van de bovenbedoelde café's eens flink op hun nummer gezet te worden, desnoods met bedreiging van het sluiten der zaak, als het verbod inzake het toelaten van joden in hun bedrijf nog verder gesaboteerd wordt!

„....maar vooral, dat de meesten van deze berichten voor Engeland ongunstig zijn. Slechts met philosophie zou men zichzelf nog kunnen helpen en met de hoop, dat de slechte tijden ook eenmaal voorbijgaan. Het is nog nooit voorgekomen, dat het tenslotte niet ophield met regenen."
(Dr. Goebbels in „Das Reich")

EIGENDUNK

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

In 1854 had de Noord-Amerikaansche admiraal Perry het isolement van Japan ten opzichte van de overige wereld gebroken en het openstellen van een tweetal Japansche havens voor den Noord-Amerikaanschen handel afgedwongen. Andere Europeesche natiën namen de kans eveneens waar en volgden het Amerikaansche voorbeeld. Vooral het Engelsche eskader in de Oost-Aziatische wateren is op uiterst gewelddadige wijze opgetreden; in 1863 werd Kagosjima en in 1864 Sjomonoseki beschoten. Al deze voorvallen werden door het Japansche volk als een groote vernedering aangevoeld en de afgesloten verdragen werden als landverraad beschouwd. Ten slotte kwam men er echter toch toe om alles overboord te gooien, wat niet langer strookte met de veranderde omstandigheden. Met behoud van de echt nationale deugden besloot men zich zoo volmaakt mogelijk bij den nieuwen tijd aan te passen. Zulks is geschied in een verbazingwekkend tempo en met een nog verwonderlijker vaardigheid. Deze omkeer vormt de historische verdienste van het Meiji-tijdperk en van het verlichte bewind van den grooten keizer Moetsoehito.

Aanvankelijk muntte de Japansche buitenlandsche politiek door een groote mate van bescheidenheid uit. Zulks gaf aanleiding tot een internationaal oordeel omtrent Japan, dat even onbillijk ten opzichte van de Japanners als verderfelijk voor hun tegenstanders is geweest. Zelfs volken, die beter op de hoogte hadden moeten zijn van het Japansche karakter en van Japan's nationale eergevoel, lieten zich verleiden tot dergelijke kleineerende opvattingen. Deze aaneenschakeling van krenkingen hield merkwaardigerwijs ook zelfs niet op, toen Japan het eene succes na het andere wist te behalen. Zij heeft zich zoowaar voortgezet tot in den huidigen oorlog.

In 1874 nog had Japan vooreerst ten gunste van China van Taiwan afgezien. Het in ontbinding verkeerende Chineesche Rijk kon zich niet genoeg verhoovaardigen op dit succes. Wat beteekende immers dat nietige eilandvolk vergeleken bij het oneindige Hemelsche Rijk? Daarna spraken in 1894 ter wille van Korea de Japansche kanonnen. En met een geheel andere uitkomst. Te land en op zee triomfeerde Japan. China was blijven pralen, doch Japan had gezwoegd en gezegevierd.

„Wij zullen die kleine gele padden in onze pet vangen!" jubelden de Russische soldaten, toen het wapengeweld in 1904 opnieuw in Oost-Azië weerklonk. Dat was wederom niets anders dan een van officieele zijde aangewakkerd gesnoef. Ondertusschen was het Russische lot reeds bezegeld, de Russische vloot in het Verre Oosten werd vernietigd, Port Arthur werd na een verwoed beleg ingenomen. In Mandsjoerije moesten de reusachtige Russische legers het afleggen tegen de Japansche wapenen en in de Straat van Tsoesjima ging de Russische Oostzeevloot ten onder. Rusland had zich door de lankmoedige en uiterst behoedzame politiek van de Japanners, die zelfs tijdelijke tegenslagen op den koop toe namen, om den tuin laten leiden. En aangaande de Japansche oorlogsparaatheid en de Japansche krijgskunst had men zich nog deerlijker vergist. De Russen hadden niets anders gedaan dan zichzelf in de hoogte steken en werden niettemin volledig verslagen.

Het is wel eigenaardig, dat een dergelijk schouwspel zich nogmaals heeft kunnen herhalen. Het is vrijwel onbegrijpelijk, hoe dát mogelijk kon zijn. Nochtans waagde de Engelsche premier achteraf te beweren, dat Engeland den ernst van het Japansche probleem in zijn vollen omvang had beseft. Engeland had het conflict niet gewenscht en het had de Vereenigde Staten daarvoor gewaarschuwd. Er moet in het midden worden gelaten, in hoeverre deze bewering op waarheid berust. Des te opvallender moet de Noord-Amerikaansche nalatigheid en pralerij worden genoemd. Terwijl aan den eenen kant in de Amerikaansche wereld schrikbeelden omtrent de op komst zijnde Japansche overvallen en dergelijke onzin werden opgehangen, muntte het officieele Amerika uit door lichtvaardige onbezorgdheid. In 1921 had Japan niet kunnen op ornen tegen den gecombineerden Noord-Amerikaansch-Engelschen druk. Daarna had Japan echter de boeien van het vlootverdrag geslaakt en in China een halsstarrige houding ten opzichte van de Angelsaksische inmenging aan den dag gelegd. Volgens de officieele Noord-Amerikaansche meening was dat niets anders geweest dan een uitvloeisel van de vertwijfelde situatie waarin Japan gevoelde te verkeeren. Japan zou het nooit kunnen volhouden! Toen Japan zich in de eerste stadia van den nieuwen wereldoorlog voorzichtig op den achtergrond hield en zijn vredelievendheid deed uitkomen, was men in Noord-Amerika al dadelijk klaar met zijn oordeel.

„Zoo noodig zullen wij den Pacific in enkele weken tijds zuiveren van het Gele Gevaar en den oorlog in Japan zelf beslissen!" snoefden de Yankees op een geheel misplaatste wijze. Dien eigendunk heeft men moeten betalen met de catastrophe van de Noord-Amerikaansche zee- en luchtstrijdkrachten in den Stillen Oceaan en in Pearl Harbour.

Nog nooit heeft een eigendunkelijk standpunt in de samenleving der volkeren voordeel opgeleverd. In de politiek en nog meer in den oorlog beslist de daad!

Aan mijn zoon René

Mijn zoon meldde zich als vrijwilliger aan
Om met al die dapp'ren ten strijde te gaan.
Het afscheid was zwaar
Mijn hart was niet licht,
Maar toch toond' ik hem een blijmoedig gezicht.

Wij vrouwen van Nederland zijn dapper van aard,
Als het gaat om de vrijheid van land en van haard,
Als het gaat om bescherming van have en goed
Dan offeren wij alles, als het moet ook ons bloed.

Daarom lieve jongen, God zegen je daad.
Al ben je noch jong, je weet waar 't om gaat.
Is het afscheid ook zwaar,
Iets maakt' het toch licht:
Neerland Hou-Zee! Nieuwe tijd is in zicht!

Heerlen *KAM.SKE VAN BRUSSEL*

Verbruiksbeperkingen in de Vereen. Staten

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

Door de toenemende mechaniseering en automatiseering zijn de eischen van een modernen oorlog zoodanig gestegen, dat zelfs de krachtigste volkshuishouding daaraan ongetwijfeld niet zal kunnen voldoen, zonder tegelijkertijd haar toevlucht te nemen tot een inperking van de productie voor den burgerlijken sector. Hoe krachtiger het bedrijfsleven van het oorlogvoerende land is en hoe beter het is gesteld met zijn strategische paraatheid, des te langer zal het duren, aleer men deze reserve zal moeten aanspreken.

Met des te meer verbazing zal derhalve de internationale openbare meening hebben opgehoord van de berichten, dat „het rijkste grondstoffenland op aarde", zooals de Vereenigde Staten zichzelf maar al te graag betitelden, reeds kort na het uitbreken van den oorlog moesten overgaan tot het inperken van het verbruik. Het verbruik van aluminium voor civiele doeleinden is geheel en al verboden geworden. Het bezigen van koper wordt slechts bij hooge uitzondering toegestaan. Er mag geen verpakkingsmateriaal uit lood of zink meer worden vervaardigd. De stookstoffen worden gerantsoeneerd. In verband met de papierschaarschte wordt de omvang van de kranten besnoeid. Rubber en tin zijn aan een strenge contrôle onderworpen.

Deze beknopte opsomming van de voornaamste verbruiksinperkingen duidt op een hoogst bedenkelijk verschijnsel, want de Noord-Amerikaansche industrie heeft de bevolking sedert tientallen van jaren stelselmatig opgevoed tot het verbruik op zeer groote schaal van consumptiegoederen van allerlei slag.

De organisatie op het gebied van de strategische paraatheid in de Vereenigde Staten blijkt, gezien de bedoelde verbruiksinperkingen en in verband met verschillende andere feiten, uiterst gebrekkig te zijn geweest. Tot deze andere feiten behooren het opnieuw aangroeien van het aantal werkloozen en de verregaande verwaarloozing van de Oost-Aziatische bezittingen. Vanaf het tijdstip, dat Roosevelt een aanvang heeft gemaakt met het forceeren van zijn reusachtig bewapeningsprogramma, zijn steeds meer leemten in het organisatieapparaat aan den dag gekomen en de aangekondigde termijnen worden op schromelijke wijze overschreden. Het merkwaardigst doet wel de bekendmaking aan, dat men het prioriteitsstelsel wenscht af te schaffen en tot een schaarsche rechtstreeksche toewijzing moet overgaan.

Verondersteld moet worden, dat de verbruiksinperkingen in de Vereenigde Staten in de meeste gevallen nog geenszins op een definitief tekort aan bepaalde grondstoffen wijzen, doch dat zulks moet worden uitgelegd als een verschijnsel van voorbijgaanden aard. Door het gebrek aan organisatie was het niet doenlijk om den overgang naar de oorlogshuishouding te bewerkstelligen, zonder dat het bedrijfsleven daardoor terdege werd geschokt. Afgezien daarvan echter hebben de Vereenigde Staten wel degelijk te kampen met een tekort aan bepaalde grondstoffen en wel aan die grondstoffen, die in het bezit van de mogendheden van het pact-van-drie zijn, of aan die grondstoffen, die wel in voldoende mate aanwezig zijn, doch welker vindplaatsen nog niet werden ontsloten. Ofschoon de regeering van de Vereenigde Staten reeds lang met oorlog heeft gedreigd en op haar oorlogsparaatheid pochte, heeft zij geen voldoende voorbereidselen getroffen. Amerika heeft noch voldoende strategische voorraden gevormd, noch voor de uitbreiding der industrie ter vervaardiging van synthetische rubber zorg gedragen, zoodat zich thans na het verloren gaan van de Oost-Aziatische hulpbronnen de noodzakelijkheid voordoet om de in het wild groeiende caoutchoucboomen in Latijnsch-Amerika wederom te gaan aftappen en in der haast uitbreiding te gaan geven aan de fabricage van kunstmatige rubber. Zulks vergt echter tijd, veel tijd en heel veel tijd. Hetzelfde geldt ook voor aluminium, koper, petroleum, zijde en tal van artikelen, die van een buitengewoon groot strategisch belang zijn.

BALLADE VAN DEN MODERNEN KRUISRIDDER

Ik ben een kruisjesdrager,
Een N.S.B.-belager,
Een dapp're vrijheidsheld.
Straks sta 'k in de historie
Der Roomsch-Roode Victorie
Als martelaar vermeld.

Als de bolsjewistenscharen
Door de lage landen waren
En hun Blijde Boodschap preeken
In de kerken, voor de leeken,
Zal 'k mijn kruis ten hemel heffen,
Opdat ieder gaat beseffen,
Dat de Sovjet-ster — de roode —
En de gele Roomsche maan,
Als de nazi's zijn gevloden,
Nooit meer onder zullen gaan!
Wat een licht en wat een glorie!
Ave, ave, zoo'n victorie!
'k Zie reeds, hoe de roode helden,
Die voor 't Kruis hun degen velden,
Over 't Damrak opmarcheeren!
Langs de kanten staan de heeren
Van de beurs en van de banken
En zij juichen en zij wuiven
Om den Grooten Tsaar te danken —
Zie den Vorst der Menschheid gnuiven!
Zie den Rooden Heer daar prijken
— Majesteit zonder gelijke! —
Eenvoud, manlijkheid en gratie.
Zoon der Steppe, Bloem der Natie,
Voor U wagen wij te knielen
Zonder angst om onze zielen!
Wordt niet op den Vijgendam
Reeds de mis voor U gezongen?
Heeft niet, toen de bisschop kwam
't Roode Leger zich verdrongen
Om zijn zegen af te smeeken?
Straks zal Monseigneur gaan spreken
Namens alle kruis-proleten,
En hij zal U welkom heeten
Als Beschermer van de Kerken,
Van de priesterlijke werken,
't Kruis en 't altaar en de rest.
Alle leed is nu geleden,
Vernietigd is de nazi-pest,
Slechts voor Stalin wordt gebeden
En zijn heer van roode dapp'ren.
'k Zie de Sovjet-vlag al wapp'ren
Van elk armoe-woning in
De Jordaan en honger-wijken,
Op 't paleis der Koningin
Staat de Davidsster te prijken
En op het Gemeentehuis
Pralen sikkel, hamer, kruis!
Hecht vereenigd met de joden
In hun heilige geboden,
Zullen wij voor godsdienst vechten
En voor alle menschenrechten.
Onze jonge, Roomsche vrouwen
— Nù vol afschuw voor soldaten —
Zullen dàn met Sovjets trouwen
En flaneeren langs de straten!
Want wij hàten slechts de Moffen,
Fier en sterk, onovertroffen
In hun werken en hun strijden,
Stuk voor stuk beeld van den Heiden,
Dien meneer pastoor zoo vreest!
Nimmer zullen wij het lijden,
Dat het brute Nazi-beest
Heerscher wordt in deze landen;
Eer nog gaan we ze verbranden
Op een nieuwe Roomsche poerim,
Waar w' in opperste vervoering
Alle N.S.B.-ers slachten!
— Welk een heerlijke gedachte! —
Moge toch die dag gauw komen,
Waar wij nacht na nacht van droomen......

Ja, ik ben een Roomsche ridder,
Kruis- en Sovjetster-aanbidder,
Neerlands eerste vrijheidsheld!
'k Strijd met alle klerikalen
En de Internationale
Voor de joden het het Geld!
En...... mocht het soms anders loopen
— Wat ik echter niet wil hopen —
Met de kansen draai ik mee!
Als de Duitscher zou gaan winnen,
Ga 'k gerust opnieuw beginnen:
'k Meld me bij de N.S.B.!

Er is in den laatsten tijd eenige beroering gewekt onder de kruisridders van de lage landen. Eerstens kwamen zij tot de ontdekking, dat enkele snoodaards van niet-roomschen huize zich met het symbool der Moederkerk hadden getooid, en tweedens hield Ernst Voorhoeve een rede te Utrecht, waarin hij eenige uiterst onvriendelijke dingen zei over de kruisjesdragers.

Naar aanleiding van beide zijn wij genoodzaakt de kwestie van het kruis principieel zuiver te stellen, opdat de ware schuldigen van deze Roomsche modderzaak niet weggewerkt worden. De ware schuldigen zijn en blijven de Roomsche geestelijken, met hun bisschoppen aan de spits. Het heeft geen zin te toornen tegen de kruisridders zelve, omdat zij niet meer zijn dan schapen, die zich gewillig door hun herders laten leiden en misleiden. De massa kan nu eenmaal niet verantwoordelijk gesteld worden, ook niet in haar samenstellende elementen — al zal zij uiteraard de gevolgen van haar gedrag ondervinden. Verantwoordelijk zijn alleen de leiders. De leiders van de geestelijk verminkte kudde der kruisridders zijn de Roomsche bisschoppen en hun pastorale dienaars, die het initiatief tot deze actie hebben genomen, haar hebben aangewakkerd en versterkt. De Roomsche geestelijkheid heeft het kruis van Christus, dat haar boven alles heilig zou moeten zijn, in de politieke modder geworpen. Zij heeft daarmee haar grooten Voorganger en zijn leer verloochend — maar dat is haar zaak. Onze zaak is, dat de kruisdragende volksgenooten van heden onze medestrijders van morgen kunnen zijn. De kruisridders, hoe droevig hun figuur ook is, leven in en uit een waanwereld, welke zij zich aan de hand van de „voorlichting", die zij genoten hebben, voorstellen, en die werkelijkheid zal worden met de orgieën van bijltjesdag. Zij zijn verblind, meer niet. Maar de Roomsche kerk is niet blind, en haar leiding, die de volgelingen ophitst tegen het gezag, is wèl verantwoordelijk. Die leiding zal het mikpunt onzer woede moeten zijn — niet de volgelingschap. Dat is het A.B.C. van het nationaal-socialisme.

Ir. H. Adams schrijft ons:

Algemeen Nederlandsch belang

HET is een droevige zaak met ons volk. We bestrijden elkaar op leven en dood en vergeten, dat er in onze heele vaderlandsche geschiedenis vellicht geen tweede tijdsbestek is geweest, waarin we zoozeer elkaar noodig hadden, als op dit oogenblik.

Versterking van de volkskracht dient in de naaste toekomst ons hoogste levensdoel te zijn. We moeten elkaar terugvinden en dit is niet eenvoudig, verpest als de begrippen van groote groepen en ook van individueele — en somstijds zelfs nog zeer belangrijke — lieden zijn door het jodengif, dat sedert jaar en dag ons werd ingegeven met een raffinement aan geen ander ras zoo typisch eigen. Wij Nederlanders, althans de bloedechte, de zuivere vaderlanders (ik denk aan oprechte, eerlijke Saksers, zooals ik ze in mijn geboortestreek heb gekend) en wij allen, die uit hetzelfde hout gesneden zijn, beginnen met volksgenooten, die we voor het eerst ontmoeten voor achttien karaats te verslijten en hen ons vertrouwen te schenken. Welk een misbruik hebben de joden kunnen maken van onze eerlijke Nederlanders, die hen zonder argwaan en in elk geval niet ingeschoten op hun sluwheid en minderwaardige karaktereigenschappen tegemoet traden.

Ik denk aan de edele en van 's menschen beste karaktereigenschappen doortrokken voorstellingen, die den oningewijde werden gedaan van doel en streven der vrijmetselaars. Wat schenen die menschen voor den onnadenkende goed, wat schenen hun doelstellingen het menschelijk geluk ten goede te willen komen. Ja, schijn, misleidende schijn, dat was een ontzettend kenmerk van onze vroegere maatschappelijke samenleving, zoozeer, dat het ons steeds verder van huis bracht en langzamerhand afkeerig maakte van de zuivere waarheid.

Toen indertijd Colijn in de groote pers uiteenzette, dat wij uit een oogpunt van landsbelang de Nederlandsche boter voortaan niet meer naar Oost-Indië dienden uit te voeren, had elk warm kloppend nationaal hart in verzet moeten komen. Maar och, het gros dacht: Als Colijn het zegt, de man, dien we toch ons vertrouwen schonken, dan zal het wel zoo zijn. Zoo leefden (sliepen?) we verder. De massa geloofde het wel en de enkeling, die een vloek onderdrukte, werd misverstaan. Te durven denken, dat het Engelsche belang, i.c. de afzet van Australische boter ons lands- en boerenbelang beentje lichtte, was toch wel al te bar.

Ik denk terug aan den glorietijd van de „Oxfordbeweging", waar iedereen van „standing" om zoo te zeggen enthousiast voor was of althans behoorde te zijn. „Moreele en geestelijke herbewapening!" Welk een pracht van een slagzin om de menschen te pakken. Was het wonder, toen de Koningin voor dit doel werd gecharterd, dat het volk er eerst recht mee wegliep? Veel meer dan de Loge, die onder de hoogere en goed gesitueerde volkslagen machtigen invloed liet gelden, heeft de Oxfordbeweging de mentaliteit van de massa van het Nederlandsche volk verpest en in anti-Duitschen zin beïnvloed.

Arm volk, dat zoo werd verstrikt in de onverbeterlijk gestelde vangnetten van de anglophiele jodenkliek. Welk een verpestende atmosfeer hing er op de houseparties, waar Jong-Nederland zijn goed vertrouwen schonk aan kromneuzige leiders, die ons volk doelbewust offerden op het altaar van de Engelsch-Joodsche belangen.

Intusschen blijkt de funeste nawerking van onze nationale misleiding veel en veel straffer, dan ik meende te mogen verwachten en als ik ondanks alle zure gecritiseer op de nieuwe orde eenerzijds en alle ons volk geen innerlijke overtuiging schenkend binnenlandsch geschreeuw anderzijds, toch van tijd tot tijd naar de pen grijp, dan is dit slechts uiting van het onbluschbare vuur in het vaderlandsche hart, dat blijft kloppen in heilige overtuiging, dat kost wat kost een eensgezind Nederlandsch volk eens uit vrijen wil de wenschelijkheid zal nastreven om in wedijverende vaderlandsliefde het algemeen belang van ons volk als hoogste ideaal te stellen.

Waar het vóór alles om gaat, is het zuiver aanvoelen van de volksziel, het doorgronden van het boerenhart. Nationaal-socialisme, het scheppen van de Nieuwe Orde, het instellen van den Landstand, al deze dingen zijn geen kwesties van „zoo gebeurt het", maar veel meer van: hoe wordt het door het beste deel van het Nederlandsche volk het best verstaan? En als we het daarover eens zijn, dan weten we ook, dat er daverende fouten zijn gemaakt om een volk, dat zoo volksch is, dat het pal staat voor zijn eigen karakter en specifieken aard, in het harnas te jagen.

Wil men het volksche, het landsen bloedseigene eerbiedigen, zonder ook maar een handbreed prijs te geven van de alles-overkoepelende Groot-germaansche doelstelling: welaan, het beste deel van ons volk is bereid om naar hartelust en met den ijver van het Noordras mede te bouwen aan een gelukkiger toekomst voor Land, Volk en Gezin.

Een hoog ideaal, waarvoor men gedurende een heel leven zichzelf heeft ingezet teneinde eens, boven het verwenschte partij-gepruts uit zijn volk eerlijk, oprecht en onbaatzuchtig, maar vooral waarlijk en doeltreffend te dienen, schenkt, als de tijd daar is, ook de kracht zoo noodig voor dit ideaal te sterven.

De werkelijke diepte van hun schuld

„Gij Christenen klaagt en jammert over den Joodschen invloed op Uw beschaving. Volgens U zijn wij een internationaal volk, een compacte minderheid in Uw midden, met tradities, belangen, aspiraties en doeleinden, die afwijken van de Uwe. En ge verklaart, dat deze toestand een bedreiging is voor Uw normale ontwikkeling; dat hij Uw energie verslapt, Uw plannen verijdelt, Uw roeping bederft. Ik zie dat gevaar heelemaal niet in. Uw wereld is altijd al geregeerd door minderheden en het lijkt me volkomen onbelangrijk waar de regeerende kliek vanaf stamt of welken godsdienst zij belijdt. Anderzijds is het bestaan van dezen invloed zeker niet te ontkennen en hij is zelfs veel grooter en verraderlijker dan ge schijnt te beseffen.

Wij zijn er ons volkomen van bewust van wat wij U aangedaan hebben, toen wij U ons vreemd geloof en onze vreemde tradities opdrongen. Stelt U voor, dat wij al bevend tot U zouden zeggen, dat ge wakker moest worden en U er van bewust moest worden, dat Uw godsdienst, Uw opvoeding, Uw moraal, Uw sociale instellingen, Uw regeeringsvormen en rechtssystemen in den grond van Joodsche makelij zijn! En dan grijpt ge nog maar een enkel punt er uit en redeneert vaag over Joodsche financiers en Joodsche filmmagnaten en onze vrees maakt plaats voor een lach. Wij constateeren met een gevoel van verlichting, dat de goj nooit de werkelijke diepte van onze schuld zal beseffen.

Dit alles en nog veel meer zegt de jood Marcus Eli Ravage in zijn artikelen „A. Real Case Against the Jews" en „Commissary to the Gentiles", welke in het Nederlandsch vertaald bij „De Misthoorn" verschenen.

De brochure „2000 Jaar Bedrog" is actueeler dan ooit! Bestelt haar nog heden door storting van

35 CENT

op giro

322600

DE MALLE MEEUW

De stille gracht ligt onder sneeuw
en langs den witten waterkant
loopt heel parmant
een meeuw.

Zijn eene oog kijkt fel naar mij
en 't vraagt: wat doe je in de kou?
— ik denk: wat grauw
ben jij!

Die anders hagelwitte meeuw
lijkt plots'ling zielig en onfrisch,
nu dit er is:
die sneeuw!

De vischjes zitten onder 't ijs;
het beest lijkt net een waggel-eend,
heel ongetraind
op reis.

Hij doet me denken aan...... waaraan?
— aan Churchill, die als Malbroek wou,
den vijand zou
verslaan.

Hij wacht vergeefs op zijn convooi
daar aan den witten waterkant
en hoopt parmant
op dooi!

George Kettmann Jr.

DE STEM DER PERS.

Uit den nood der tijden wordt een nieuw Nederland geboren

Het verlies van Nederlandsch-Indië beteekent de ineenstorting van de Nederlandsche politiek en het einde van een geheel tijdvak in de Nederlandsche geschiedenis. Sinds de dagen van De Ruyter en Tromp Nederlands positie ter zee verloren ging, heeft het steeds in de schaduw van Engeland gestaan en afgezien van een politiek met eigen kenmerk. De mannen, die, als generaal van Heutsz, hun waarschuwende stem verhieven, werden niet gehoord, omdat men liever zonder moeite geld wilde verdienen dan met offers den staat beschermen. Zooals altijd in tijden van verval der volkeren werd ook hier het beroep van soldaat een secundaire aangelegenheid, waarop een fatsoenlijk burger met een zekere minachting neerzag. Men verwaarloosde de bewapening en — wat nog erger was — den geest van weerbaarheid. Wanneer thans de troepen in Indië zich zoo dapper verdedigen, dan doen zij dat niet wegens, maar ondanks de Nederlandsche voor-oorlogsche politiek. Nog tot de laatste dagen hebben de officieele vertegenwoordigers van Nederland altijd weer gehoopt op de Amerikaansche en Engelsche hulp en daarnaar verwezen: zij zijn verraden en met hen het geheele Nederlandsche volk!

Duitschland kan den geweldigen schok die het Nederlandsche volk heeft aangegrepen, zeer goed begrijpen. Toen in 1918 de Duitsche frontsoldaten onoverwonnen van het front terugtrokken, verraden door dezelfde krachten, die de ineenstorting van Nederland op het geweten hebben, droegen zij reeds de kracht met zich mee, die tot een vernieuwing moest leiden. En deze vernieuwing begon op 't moment, waarop zij de drijvende krachten en de aanstichters van de ineenstorting duidelijk herkenden. In dat uur werd de volksgemeenschap, het nationaal-socialisme van den frontsoldaat Adolf Hitler geboren. De oude afgodsbeelden stortten neer, een nieuwe tijd brak aan.

Zoo ligt ook in de Nederlandsche catastrophe, hoe ongerijmd het ook moge aandoen, de kiem voor nieuwen bloei.

Het is de onvermijdelijke tragiek van Nederland, dat deze krachten zich pas thans zullen laten gelden, nu de staat ineen gestort is. Een reden tot wanhoop is dit echter niet, integendeel: slechts over de onvoorwaardelijke liquidatie van het doode verleden voert de weg naar de vernieuwing. Zij zal het Nederlandsche volk uiterlijk wel armer, innerlijk echter rijker maken en het van voren af aan den blik verschaffen voor de werkelijke waarden van het leven.

(W. I. Ispert in de Nederlandsche pers)

De vorige week brachten wij eenige commentaren van Nederlandsche bladen op de gebeurtenissen in Indië. Ook de buitenlandsche pers heeft zich niet onbetuigd gelaten in haar beschouwingen over den Japanschen opmarsch in den Maleischen Archipel. Hieronder volgen buitenlandsche commentaren.

Een Vlaamsche stem

Het moet erkend, Nederland heeft bewezen te kunnen koloniseeren. De misdadige politiek van een door demokratische machtsleuzen verdoolde regeering heeft Nederlandsch-Indië in het gedrang gebracht. Zonder eenige aanleiding heeft het zich met een oorlogsverklaring tegen Japan gekeerd, ook wanneer Japan toegezegd had, dat het Nederlandsche grondgebied ongeschonden zou bewaard blijven.

Grootspraak en verwaandheid, verklaarbaar door de lange Nederlandsch-Indische traditie, hebben de oogen doen sluiten voor de realiteit. Het gebied is voor Nederland, en wij mogen zeggen ook voor Europa, verloren. Wat Nederlandsche geest bereikt heeft, zal door anderen verder worden uitgebaat.

Wij staan hier weer voor slachtoffers van de Engelsche politiek. Nederland moest een wal zijn, het tweede front in het Verre Oosten zou niet op Engelschen bodem worden gebouwd. De kamp om Nederlandsch-Indië zou Japan van Engelsch-Indië afhouden. Herhaaldelijk heeft de noodkreet weerklonken aan Londen, aan Washington.

Generaal Wavell verlaat weldra Nederlandsch-Indië en zal op Engelschen bodem kampen, nu Indië verloren is. Thans klinkt de kreet van Australië. Ook deze kreet zal niet worden gehoord. Engeland en Amerika zullen moeten erkennen dat het met hun koloniaal Rijk en met hun hegemonie voorbij is, en voor Nederland blijft deze waarheid: dat de garantie van Engeland ten slotte het verlies van een machtig gebied heeft met zich gebracht.

(Dr. D. in „Volk en Staat", Antwerpen)

Vraag na vraag

Waarop heeft de Hollandsche emigrantenregeering gebouwd, toen zij aan de zijde van de Vereenigde Staten en Groot-Brittannie den oorlog begon? Het was ongetwijfeld dezelfde hoop, die Churchill koesterde, namelijk dat Roosevelt den oorlog in den Pacific zou kunnen voeren en dat een gevaar voor de Britsche en Nederlandsche bezittingen in Oost-Azië in het geheel niet zou kunnen ontstaan. Heeft Curchill, die zijn verwachting onlangs in het Lagerhuis prijsgaf en tegelijk de zwakte van de Britsche verdediging in den Pacific erkende, aan de Hollandsche koningin en haar raadgevers dezen modus, n.l. om den oorlog in den Pacific vol te houden, vooraf medegedeeld? Zoo ja, dan waren de opperbevelhebbers der Nederlandsche strijdkrachten in Oost-Azië nochtans lichtzinnig genoeg onder zulke onzekere aspecten den oorlog tegen Japan te beginnen. Vraag na vraag, die het Hollandsche volk zich heden, terecht, stelt.

(„Kölnische Ztg.", Keulen)

He laatste front

Den Hollanders wordt het opperbevel over den strijd op Java verleend op een oogenblik, waarop met deze gebeurtenis geen bijzonder eerbetoon meer voor hun aandeel in den gemeenschappelijken strijd verbonden kan zijn. In dezelfde zin, waarin hun verzekerd wordt, dat zij een „rechtvaardige aanspraak" hebben op het militaire opperbevel, wordt ook heel koelbloedig het oordeel over hen uitgesproken, namelijk wanneer wordt vastgesteld, dat de verdediging van de resten van Ned-Indië „niet meer tot het algemeen strategische plan" van Engeland behoort. Zoo eenvoudig als de vlucht van Wavell uit Soerabaja naar Birma is het vervoer van de Engelsche, Australische en Nieuwzeelandsche troepen, die nu de hopelooze taak hebben aan den Japanschen aanval op Java weerstand te bieden, dan ook niet. Desondanks wordt misschien ook hier, zooals zoo dikwijls in de geschiedenis van dezen oorlog, de poging gewaagd tenminste deelen van deze troepen nog van Java weg te brengen naar Australië; de Noordkust van dit werelddeel zal spoedig nog het eenige front zijn, dat de Japanners op hun marsch naar het Zuiden tegenover zich vinden.

(„Frankfurter Ztg.")

Het einde van een imperium

In minder dan 100 dagen — zoo zei Radio Londen — heeft Japan een imperium veroverd. Het zou juister zijn geweest, wijl deze woorden in de Engelsche hoofdstad vielen, te zeggen, dat Engeland in 100 dagen het imperium verloor. Want hoe goed de Philippijnen onder het Amerikaansche juk stonden en Holland ons heer en meester was over Sumatra, Celebes, Bali, Java, Borneo, Timor en talrijke andere eilanden, moet men toch vaststellen, dat tenslotte de heele firma in het Verre Oosten onder een Britschen naam werd gevoerd. Britsch en Angelsaksisch was de tyrannie in deze enorme levensruimte, die de As als rechtmatig aan Japan behoorend heeft erkend. Britsch en Angelsaksisch was ook het kapitaal en de uitbuiting, evenals de wapens en de „mythos", waarmede men deze Angelsaksische belangen trachtte te verdedigen. In feite zijn deze „honderd dagen" nog slechts een begin; anderen zullen volgen, niet minder onvermijdelijk noodlottig, en niet alleen in Azië — tot dat reusachtigste aller imperia, dat een zoo groot getal van volken en zoo geweldige gebieden in de wereld heeft getyranniseerd, een einde is bereid.

(„La Nuova Italia", Rome)

Nog twee fronten?

De Engelschen hoopten, dat de verdedigers van Java, die geheel aan zichzelf waren overgelaten en in twee deelen gesplitst, bovendien zonder eenige ondersteuning uit de lucht, toch, zooals generaal Mac Arthur, den tegenstand in de gebergten van het eiland zouden kunnen voortzetten. Daarin hebben zij zich echter grondig vergist. De verovering van Bandoeng heeft, naar het schijnt, den Hollandschen tegenstand de genadestoot gegeven; 93.000 Hollanders en 5.000 Angelsaksers hebben zich overgegeven.

De Japanners zijn nu ook op Nieuw Guinea geland. Het is nauwelijks aan te nemen, dat de Angelsaksers, die Java niet konden houden, hier op dit groote, gering bevolkte en ongecultiveerde eiland een effectieven tegenstand zullen bieden. Er blijven dus in het Verr Oosten nog maar twee slagvelden over: Australië en Indië, wanneer men China niet meerekent, waar de strijd voortduurt en Oost-Siberië, waar hij spoedig zou kunnen ontbranden.

(„L'Action Française". Parijs)

Dàt gaven wij prijs...

Met den val van Batavia is de driehonderdjarige Hollandsche geschiedenis van deze schitterende stad ten einde. Batavia, dat zoo langen tijd als kenmerk van den overzeeschen welstand der Nederlanden gold, wisselt van eigenaar.

Wanneer men met een der groote, witte, Hollandsche booten van Singapore naar Batavia voer, dan naderde men meestal in den voormiddag de zonbeschenen kaden van Tandjong Priok. Dit was de 9 km. van de stad zelf verwijderde moderne en grootsch opgezette haven van Batavia, die de Hollanders met groote kosten hebben opgebouwd. Hier passeerde men de Hollandsche douane en reed dan met een auto over den langs mangrove-aanplantingen leidenden weg naar Batavia, in welks gladde asfalt de boomen aan den kant zich letterlijk spiegelden. Na 9 km. opende zich de van hitte trillende steenzee Batavia voor u, en de wagen stopte voor een van de groote Hollandsche of Duitsche kantoren, die op deze stad hun stempel drukken.

Toen in het begin van de 17de eeuw de eerste Hollandsche kolonisten onder leiding van J. P. Coen hier aan land gingen, regeerden de mangrovewouden en in hen de zwermen anophelesmuggen nog met onbetwiste macht. De tegenstand van de Javanen tegen de binnendringende Europeanen kostte den blanken niet die bloedoffers, die de malaria ieder jaar afperste. De vochtige hitte van Batavia en de offers van de malaria gaven den Hollanders : n leiding alleen hun kantooruren in Batavia door te brengen, maar 's avonds en in het gewone leven in Weltevreden te huizen. Toen de Hollandsche gouverneur bovendien nog de plek vond, waar heden de villavoorstad Buitenzorg ligt, was een voor de muggen veilig toevluchtsoord gevonden. Omringd door de blauwe bergkegels van de groote Javaansche vulkanen, omgeven door palmenwouden en orchideeën-aanplantingen werd Buitenzorg zeer spoedig tot een paradijs voor den op Java levenden Europeaan, die 's avonds in zijn auto of per rijwiel den weg van de zakenstad Batavia naar Buitenzorg vond. De groote botanische tuin in Buitenzorg begon zelfs te concurreeren met het wereldberoemde voorbeeld in Kandy (Ceylon).

In de zakenwereld werd Batavia spoedig tot een stad der eerste orde. De rijkdommen van Ned. Indië vonden hun afzet en hun verhandeling in deze stad van internationale kooplieden. Het tin van Banka, de rubber van Sumatra en Java, de petroleum van Borneo, Sumatra en Java, de kopra van heel Insulinde, de Javaansche suiker, koffie en tabak werden in dit centrum van tropisch economisch leven verhandeld en er was nauwelijks een belangrijke exportfirma in Europa, die niet in Batavia een filiaal had. Ja, men zou er zelfs over kunnen twisten, wat er in de wereld meer gegolden heeft: Batavia of Amsterdam. Vast stond evenwel voor een ieder, dat de heele welstand van Amsterdam, ja van geheel Holland, niet denkbaar was zonder Batavia en het daarachter staande rijke eilandengebied van Nederlandsch-Indië.

Wat hier door de tegenwoordige Hollandsche generatie of door haar voornaamste vertegenwoordigers op het spel gezet is, beteekent het werk van heele rijen geslachten. Praktisch geen der tegen ons in den oorlog getreden machten had meer te verliezen dan Holland. Het verlies van het rijkste koloniale gebied der aarde is het antwoord der geschiedenis op een politiek, die dit risico op zich nam, zonder over de militaire kracht van den werkelijken eigen inzet te beschikken. De vloeken van Amsterdam zullen de lichtzinnigheid gelden, waarmee Batavia werd prijsgegeven.

(v. De in de „Deutsche Zeitung im Ostland", Riga).

Nu Australië

Japans strijdkrachten bedreigen het Australische eiland. In het gezicht van het onmiddellijk dreigende gevaar zoeken de Australiers naar alle richtingen bescherming en hulp. Australie's lot schijnt reeds bezegeld, ja het krijgt den schijn van een rechtvaardige straf. Met een bevolking van rond zeven millioen menschen sloot dit uitgestrekte werelddeel zich volkomen hermetisch van de overige wereld af en cultiveerde een collectief egoïsme, dat in de geschiedenis zonder weerga is. De Angelsaksers zelf probeerden met alle middelen hierin verandering te brengen, doch hun vermaningen vonden geen gehoor! De Australiërs waren er vast van overtuigd, dat de territoriale opperheerschappij over het Australische kontinent alleen hun binnenlandsche politiek aanging en niets met internationale politiek te maken had. In vertrouwen daarop lieten zij na het probleem der ontvolking onder de oogen te zien en zich te bewapenen! Bovendien waren zij er van overtuigd, dat het enorme prestige van het Britsche Rijk hen voor iedere bedreiging zou vrijwaren. Trots, egoïsme en een overdreven optimisme maakten de Australiërs zeer gelukkig, doch brachten hen tegelijk dichter bij den afgrond! Nu zijn zij uit hun zorgeloozen droom plotseling ontwaakt en smeeken om genade! Het „Australische phenomeen" was een typisch voorbeeld van de fundamenteele onrechtvaardigheid, waarop de politieke bouw van de Britsch-imperialistische gemeenschap berustte. Het oogenblik is gekomen om dezen burcht der ongerechtigheid te verwoesten en den jongeren volken de totnutoe in beslag genomen deelen der aarde te ontsluiten.

(„La Tribuna", Rome)

Ras

Als hoogste wet geldt voor ons eigen ras, het eigen volk. Hieraan moet alles ondergeschikt zijn; hieraan is al het andere onderworpen. D.w.z.: wij dulden, verdragen, erkennen, beschermen alle politieke, wijsgeerige en religieuse stroomingen, indien zij maar niet tornen, indien zij maar geen afbreuk doen aan die hoogste wet: de wet van ons eigen ras en bloed.

Wij willen er onze volksgenooten van bewust maken, dat zij door het in eere houden en het verbeteren van het eigen ras, KUNNEN, MOETEN en zullen worden een heerenras, een heerschers-ras, een heerenvolk, een heerschers-volk, dat zal regeeren over alle andere minderwaardige rassen en dit voor eeuwen!

Sommigen zeggen ons, dat wij daardoor in botsing komen met de Kerk, die het „rassisme" veroordeelt.

Wij zijn er vast van overtuigd, dat de Kerk in deze voorbarig gesproken heeft en haar standpunt zal herzien, in ieder geval, wij houden aan het onze vast.

Sommigen zeggen ons, dat wij dan in botsing komen met God en met de goddelijke wetten.

Dat loochenen wij, en wijzen wij beslist af, om de goede reden, dat het onmogelijk is. Wij nemen aan, dat God in de Natuur leeft en dat de natuur een uitstraling is, ja, een veruiterlijking van goddelijke kracht; welnu, de natuur zet het rassenvraagstuk als hoogste wet voorop. Het is dus valsch te beweren, dat God met God in botsing zou komen!

Wij moeten het Volk ervan bewust maken, dat het in zich den kiem dragt om te heerschen boven degenen, waarvan het tot heden toe den slaaf en knecht heeft gespeeld en moest spelen.

(„Volksche Aanval", Brussel)